Ára 1 forint
XIII. évfolyam 26. szám.
1957. augusztus 15.

Ludas Matyi

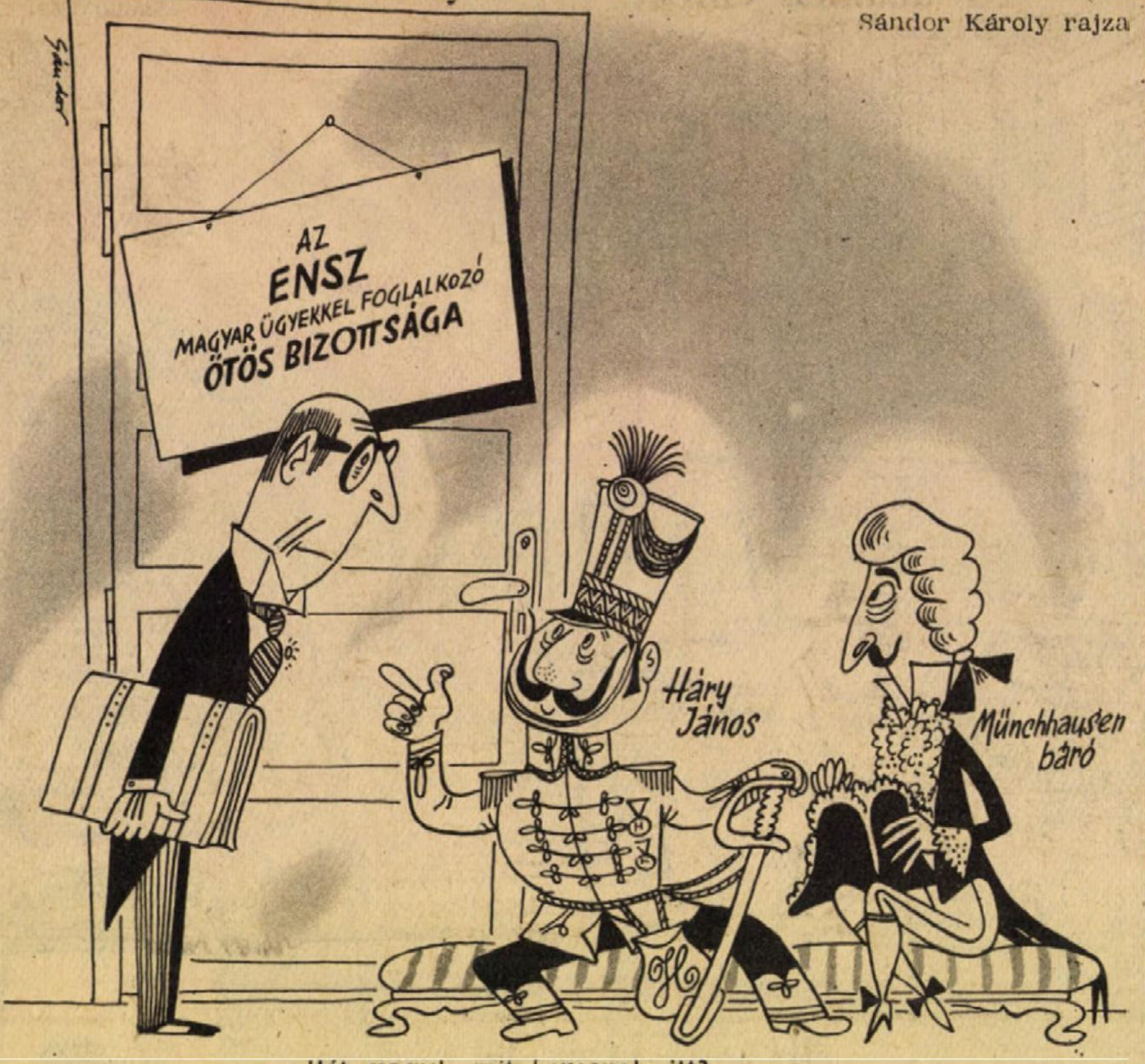
Várnai György rajza

Csendes pesti este

— Még maguk lármáznak? Örüljenek, hogy nem fizetnek zenedíjat . . .

Tanulmányúton New-Yorkban

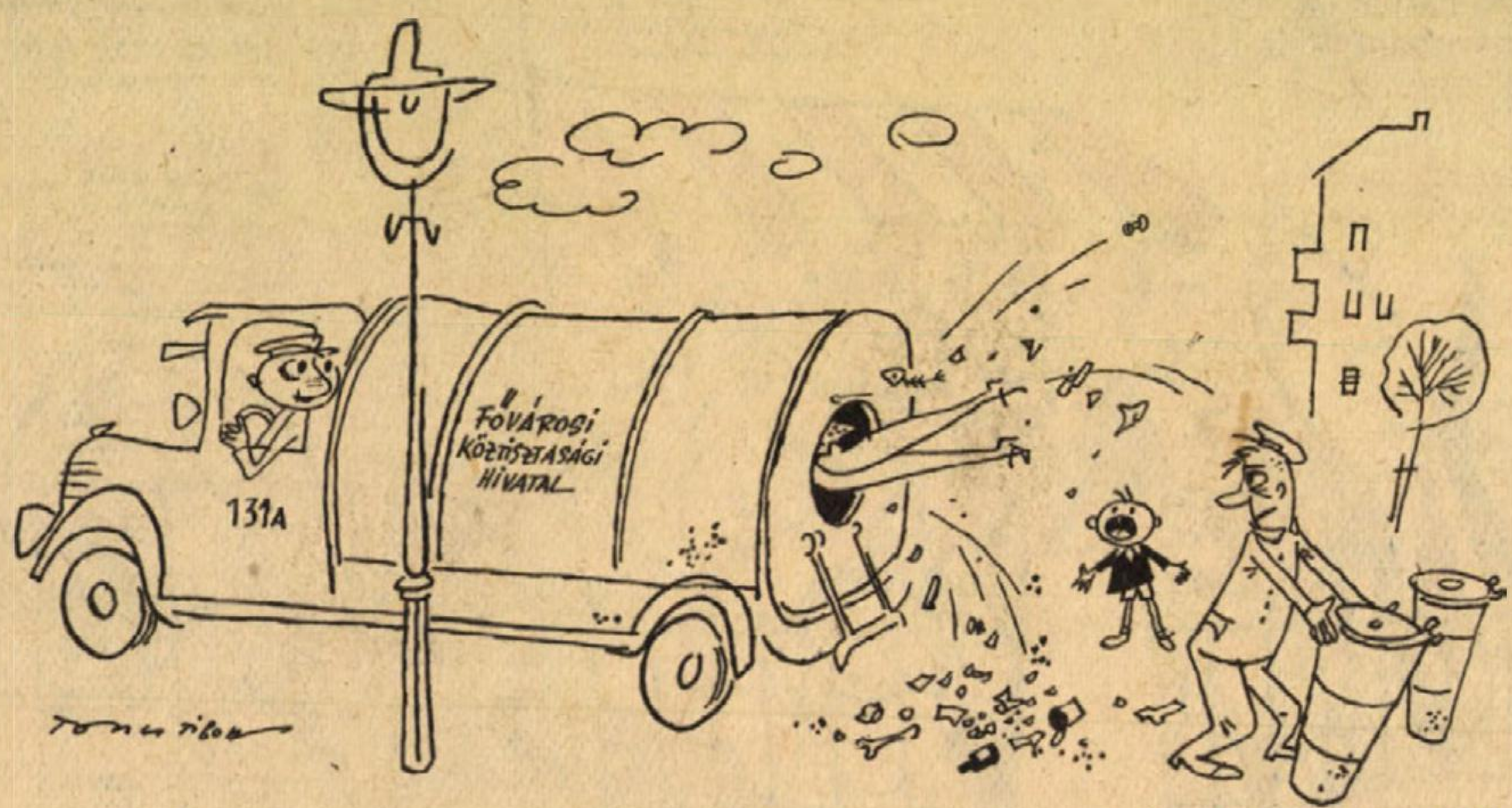
Sándor Károly rajza

— Hát maguk mit keresnek itt?
— Leckét akarunk venni a tanú uraktól . . .

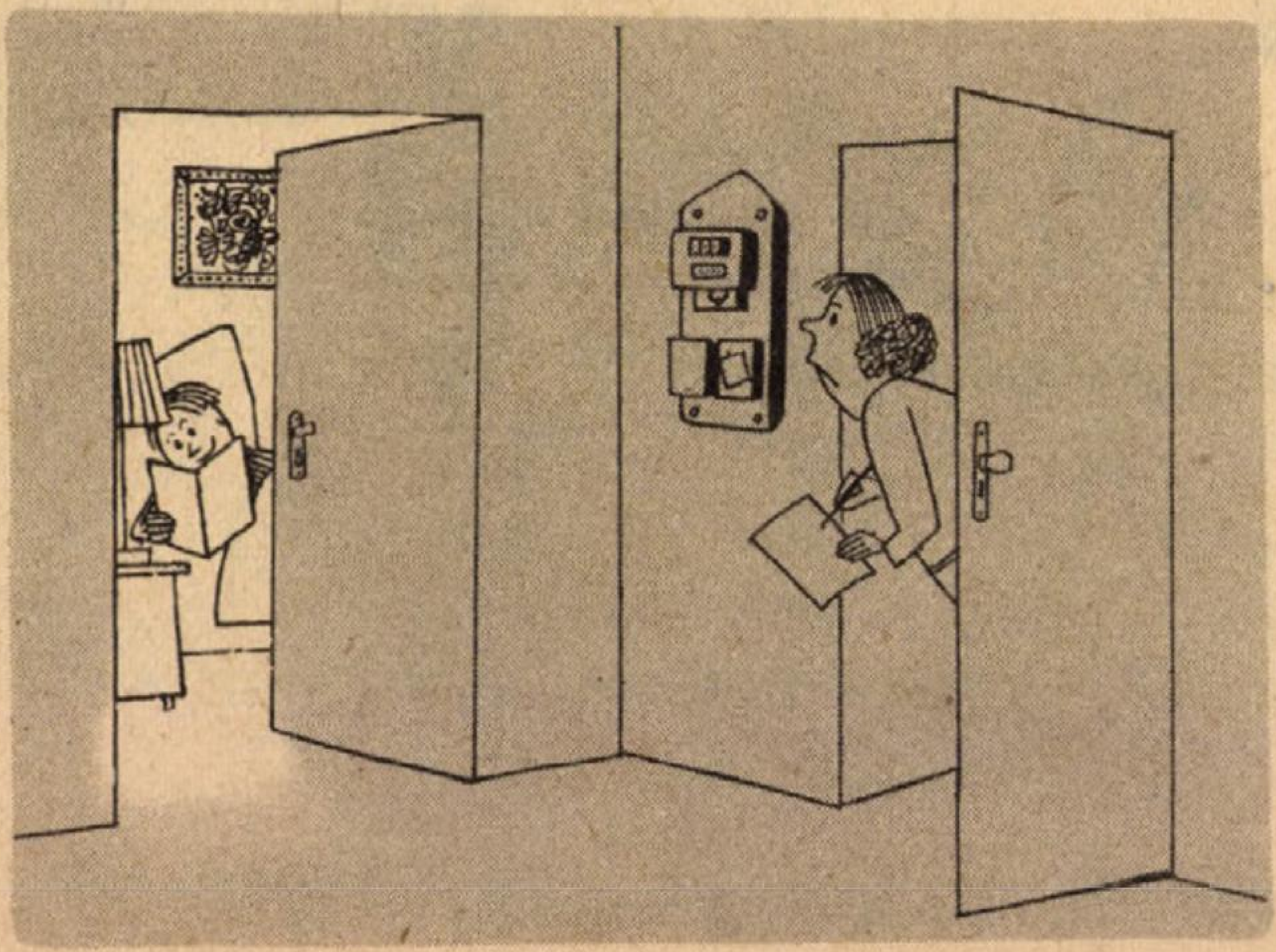
Elveszett az éléskamra kulcsa

Toncz Tibor rajza

— Anyu, megvan már?

A társbérlő

Kasso rajza

Szomszédbarátság

Kedves, mosolygós, idősebb férfi lakik az üdülőben a mellettem levő szobában. Mindketten lelkiismeretesen ápoljuk a szomszédságot, különben is csak neveletlen, antiszociális lény haladhat el szótlanul közvetlen szomszédja mellett. Elkerülhetetlen ilyenkor néhány nyájas, közvetlen emberi szó. Mi ejtünk is ilyet, valahányszor csak találkozunk.

A reggeli után, ahogy összeakadunk, ő azt kérdezi tőlem:

— Fürdés lesz? Kiadós reggeli úszás?

Mire én:

— Ha nem romlik el az idő.

Majd később a délelőtt folyamán én fordultam hozzá ezzel a folyosón:

— Kis délelőtti séta? Nincs is egészségesebb.

Ő:

— Étvágyat csinál az ebédhez.

Ebéd után én:

— Jó kis ebéd volt, ugye?

— Tudnak itt főzni, bár a hús lehetett volna puhább is.

Majd uzsonna körül ő:

— Szép napunk volt eddig.

Én:

— A prognózis holnapra is kedvező időt jósol, amennyire abban bízni lehet.

Eddig ment minden, mint a karikacsapás. Később kezdtek jelentkezni a nehézségek. Mit mondjak, ha megint összetalálkozunk? Időjárás, fürdés, koszt, séta, minden kimerítve. Képtelen voltam elaludni délután, úgy igénybevett a megfeszített agymunka. Álmatlanul fetrengtem díványomon, egymás után vetve el a különböző ötleteket. Mi a program estére? Nem jó, ezt célzásnak veheti. Jött Pestről levél? Túlbizalmaskodó, belügyeibe való beavatkozás. Hány óra van ilyenkor? Látta, hogy van órám. Végülis a következő mellett döntöttem:

— Mi újság az újságban?

Közömbös, amellett a szellemesség halvány csírája is fellelhető benne.

Vacsora előtt találkoztunk a lépcsőn. Kissé fáradt, megviselt volt az arckifejezése, mint aki nem aludt délután. Épp meg akartam tőle kérdezni:

— Mi újság az újságban? — midőn megelőzött. Rám mosolygott és így szólt:

— Mi újság az újságban?

Rémes, ő is ezt találta ki! Mit csináljak? Valamit makogtam.

Most, vacsora után itt ülök a szobámban és nem merek kimozdulni. Pedig az idő gyönyörű, szívesen sétálnék egyet. De végleg nem tudok kiötölni semmit sem. Végre! Eszembe jutott a legegyszerűbb megoldás, ha találkozunk, megkérdezem, hogy van.

Kertész Magda

Az unalmas ember

Szegő Gizi rajza

— Persze, megint ezt az egy lemezt nyekergi.

A jó vevő

*E*mlékeznek-e vagy se azokra a napokra, amikor a derék vidékiek is megriadtak és szinte lapáttal hányták el magguktól a pénzt. A marékravaló százasok előkerültek a lajbizsebből, szoknyazsebből és akinek volt, az vett, vett. Sokszor értelme sem volt a vásárlásnak.

Tűzhely volt a vasboltban! A vevő megnyálazta az ujját és lassan, óvatosan megolvasta a pénzét, aztán hetykén rászólt a boltosra.

— Négy pórhétot tegyenek fel a kocsimra! Ehen az ára!

A ruhásboltból úgy jött ki a boldog vevő, hogy télikabátot ölelt magához s nagyokat tüsszentett, mert a kabát nyúlgallérja ugyancsak csiklandozta az orrát.

Vásznat, cihánakvalót, alsó-, fölsőruhát csak úgy hányták a kocsiderékba és gyakran elhangzott a kissé hencegő kérdés:

— Aztán mondja, ettől finomabb vagy drágább nincsen?

Akkorában egyik nap, úgy félegytáján történt a szövetkezeti áruházban. Bizony a polcok már üresen ásítottak és Viczián sógor csak tengett, lengett a boltban. A zsebét még ugyancsak nyomta egy néhány ezres, amit nem tudott elkölteni.

A Keravill-osztály előtt megállt az asszonnyal. Az eladók már csak rakosgattak. A forgalom teljesen elcsendesedett.

— Az mi volna ott? — mutatott Viczián egy fényes porszívóra.

— Porszívó, bátyám! Ezerhatszáznyolcvan forint.

— Hogy még! Vegyünk egyet, Terka? — fordult az öreg az asszonyhoz.

Az asszony vállat vont.

— Te tudod! Ha akarod, vegyél!

— Hát akkor pakoljon be egyet.

— De, bátyám! Azt tudja, hogy ezt csak parketton lehet használni?

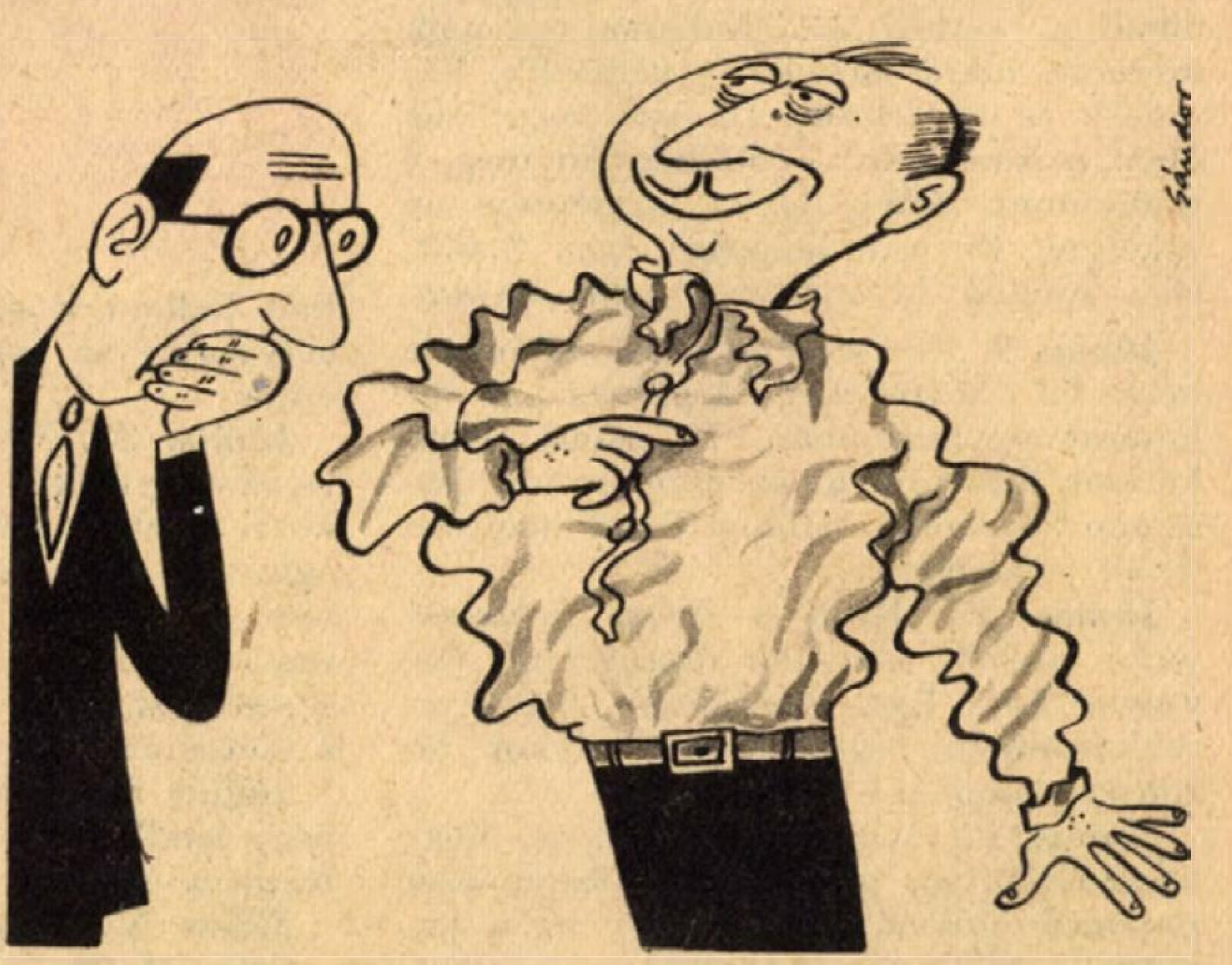
— Tudom hát! — bólintott az öreg. — Adjon hozzá azt is vagy ezer forintért.

(Rossi)

Csomagban jött

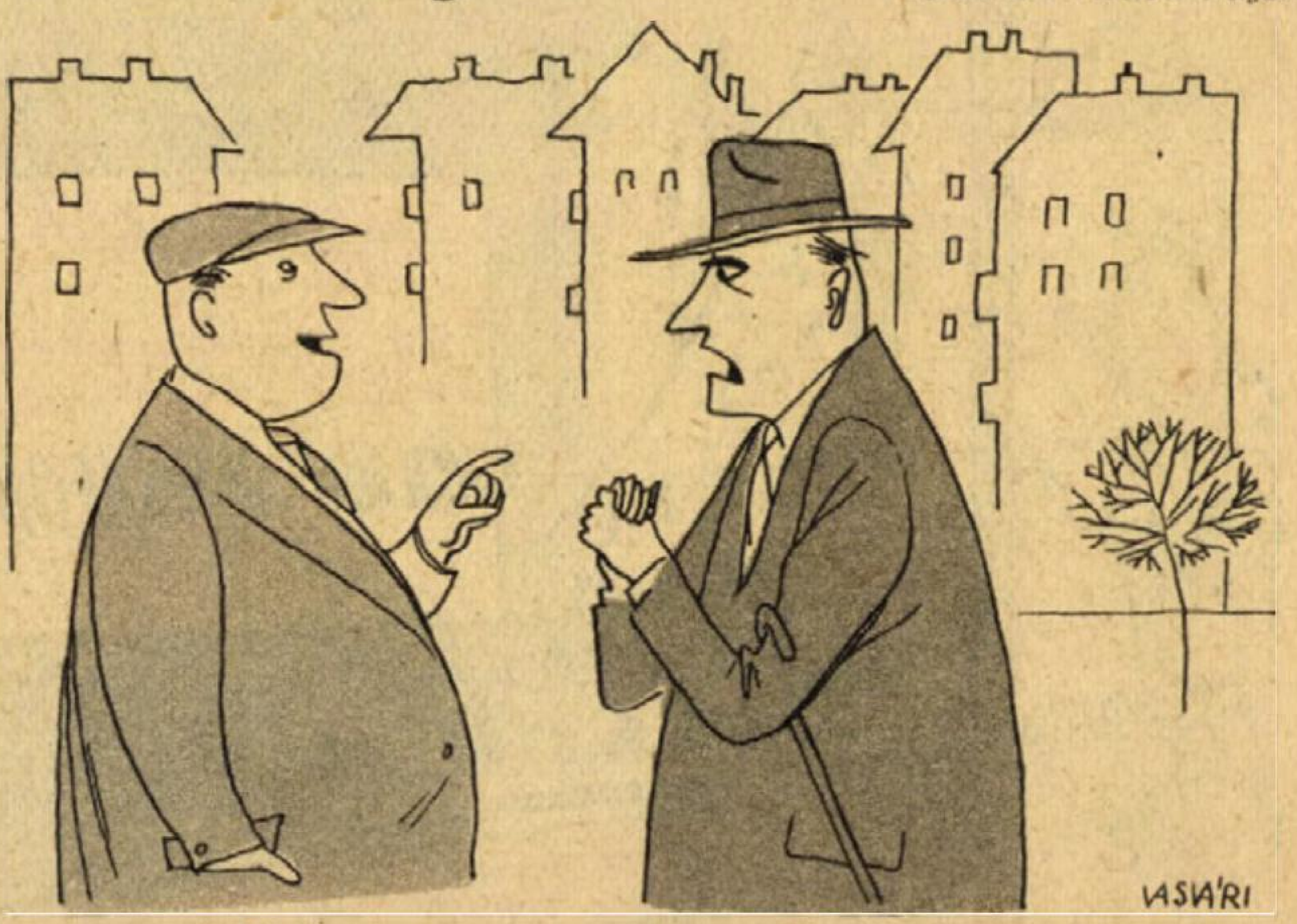
Sándor Károly rajza

— Roppant praktikus. Este kimosom, vasalni egyáltalán nem kell.

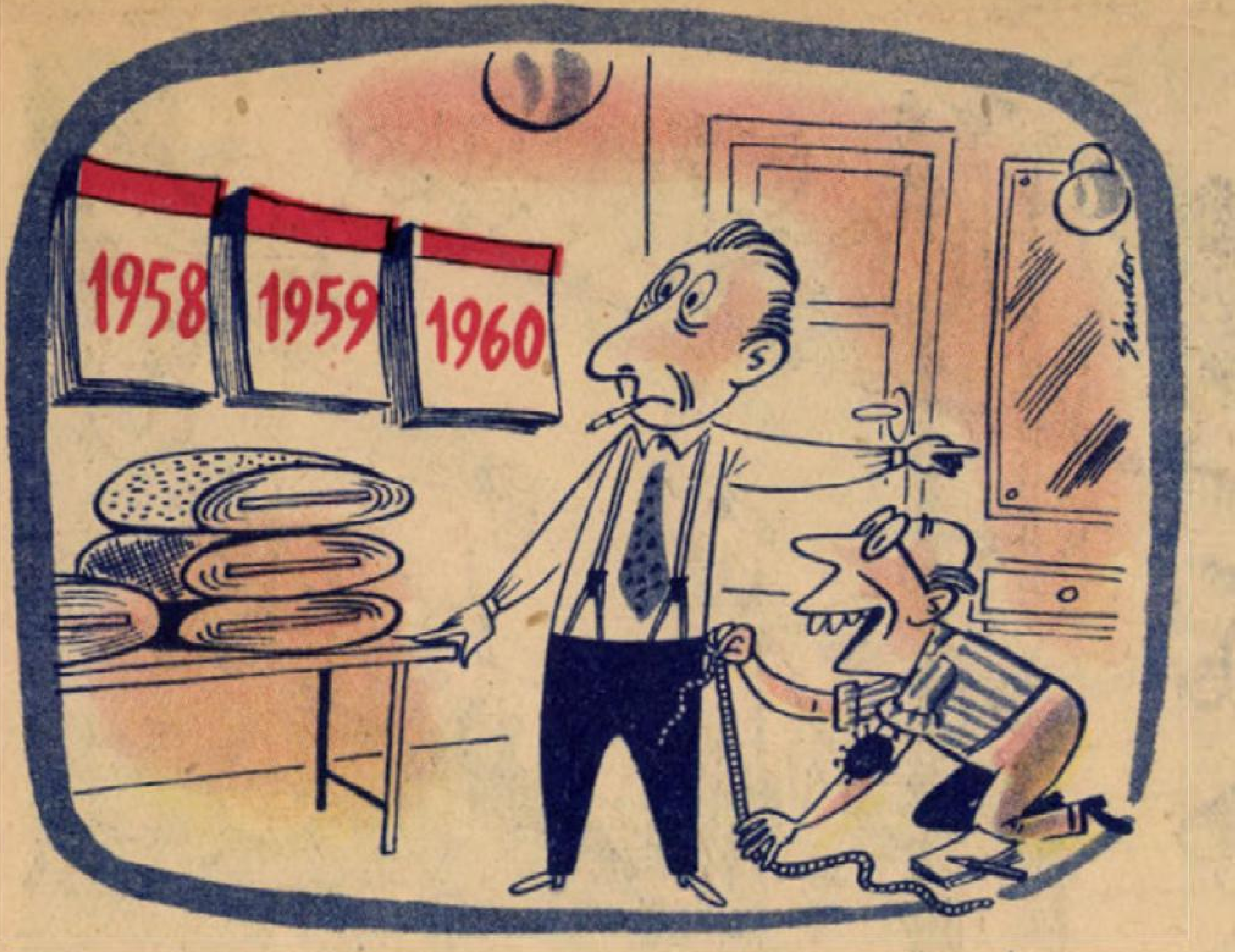
Halhatatlanság

Vasvári Anna rajza

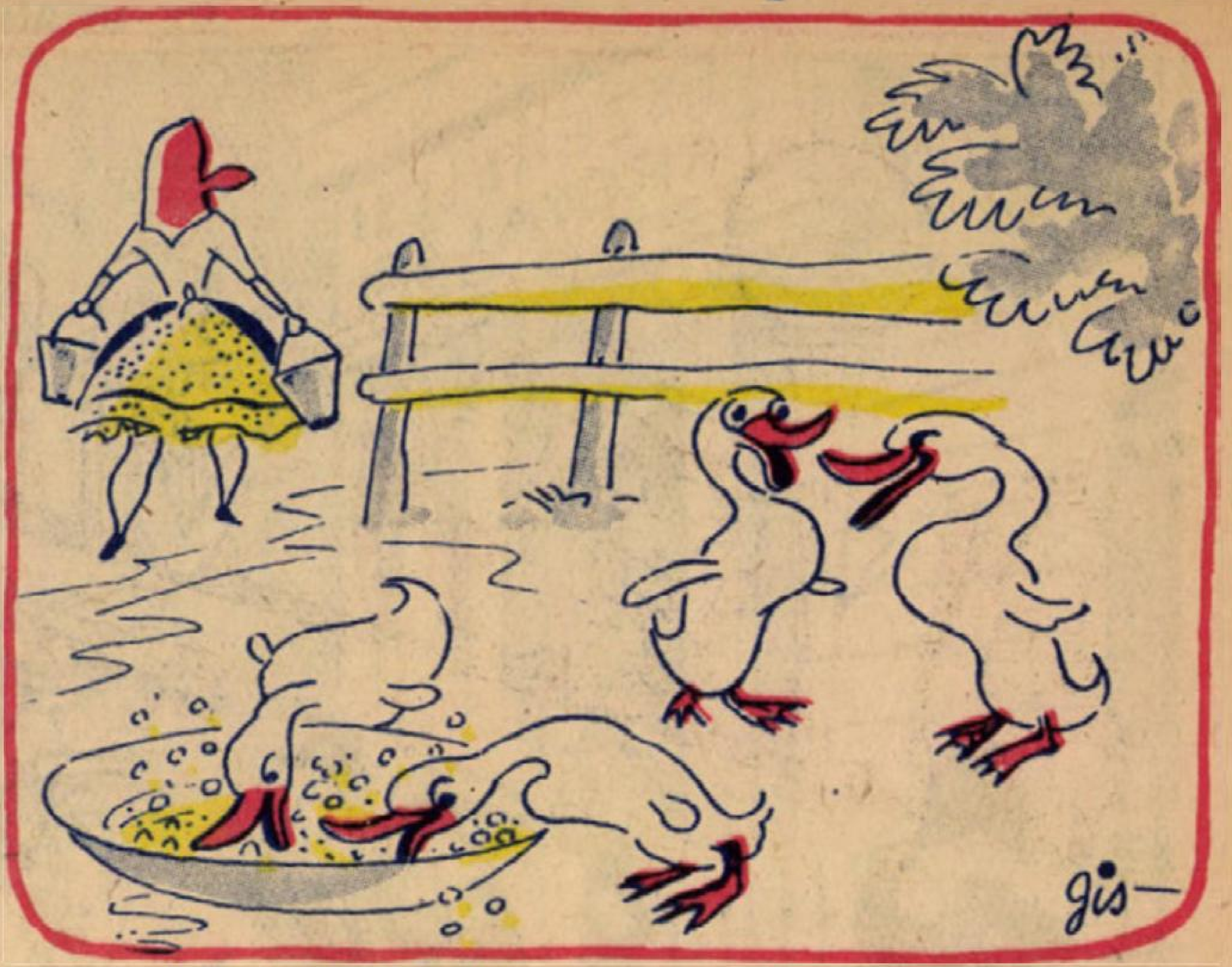
— Hallottad, hogy a Balog, akivel együtt dolgoztunk, magas kitüntetést kapott?
— Szent ég! Olyan beteg?! ...

Egy pesti szabó-szövetkezetben

— Maguknál már ilyen naptárak is vannak?
— Nagyon kellett. A vevők próbadátumait írjuk be . . .

Pecsenye kacsát exportálunk

— Nézd, hogy falnak!
— Úgy látszik olvasták, hogy Párizsban molett a divat.

Tűzoltóautó

(Naplórészlet)

Június 5. Új lakásba költöztünk végre, diszkrét, halk mellékutcába. Mily gyönyörűség lesz itt az élet, távol a város lármájától, illetve a régi lakás környékétől, ahol a nap huszonnégy órájából egyetlen perc sem jutott a dobhártya pihentetésére.

Június 7. Ma tűzoltóautó szirénázása verte fel a csöndet. No, Istenem, ilyesmi a legcsöndesebb környéken is előfordulhat, — gondoltam először. De alighogy elhalt a búgások első hulláma, második követte, majd harmadik, negyedik, huszadik és ötvenedik. Iszonyú nagy tűz lehet a közelben, — hökkentem meg, s munkámat félbenhagyva, kimentem az erkélyre. De sem lángokat, sem füstöt, sem rohanó kíváncsiakat nem láttam.

Június 9. Ma ismét szörnyű szirénázás verte fel a környéket. Méghozzá hat óra hosszat egyhuzamban. Óránként tizenkétszer futottam ki az erkélyre, az összesen hetvenkét kifutás. Tüzet azonban ismét nem láttam.

Június 10. Kezd a dolog gyanússá válni. Lehet, hogy az idegeimmel van valami baj? Igen, emlékszem, már gyerekkoromban hallucináltam olykor bizonyos hangokat.

Június 12. Most már bizonyos, hogy idegbajról van szó, mert a szirénázást naponta hallom. Lehet, hogy ez a háborús emlékek lerakódása az idegrendszerben és most „jön ki rajtam"? Azt hiszem, orvoshoz kellene mennem.

Június 15. Az orvos polybrómot, Legatint, Sevenalettát és Polybét rendelt, továbbá gyakori langyos fürdőt, alkoholelvonást és nikotincsökkentést, valamint azt tanácsolta, hogy dolgozzam kevesebbet és sétáljak sokat a hegyekben.

Június 20. Semmi sem használ. Mihelyt a szobámban tartózkodom, nyomban hallom a szirénázást. Úgy látszik, súlyosabb az eset, mint orvosom gondolja.

Június 25. Heuréka! Ma rájöttem a rejtély nyitjára. Kutyabajom! A szemközti házban lakók négy gyermekének egy-egy lendkerekes játéktűzoltóautója van, azok szirénáznak a megtévesztésig úgy, mintha a szomszéd utcában egy sereg igazi tűzoltóautó futkározna. Sebaj, a fontos az, hogy nem vagyok idegbeteg.

Június 30. Ajánlott leveleket írtam a négy lendkerekes apának, tiltakozván az inzultus ellen.

Július 3. Az apák nem válaszoltak.

Július 7. Ma, vasárnap lévén, az apák otthon voltak. Egy szirénamentes pillanatban átkiáltottam hozzájuk. Végre válaszoltak. Ajánlatuk nem méltó a megfontolásra.

Július 17. Ma a fiam születésnapjára vettem egy lendkerekes tűzoltóautót. Pompás játék, egész délután nem tudtam abbahagyni a vele való szórakozást. Este a fiam sírva fakadt, követelvén, hogy tisztázzuk, kinek vettem a tűzoltóautót: neki, vagy magamnak?

Július 19. Nem tudván megállapodni a fiammal, egy másik tűzoltóautót is vásároltam. Így egész nap mindketten játszhatunk. Csodálatos, hogy erre nem lehet ráunni.

Július 22. Ajánlott levelet kaptam a szomszédságomban lakó nyugalmazott tűzoltóparancsnoktól. Azt írja, hogy megsokallta „ostoba szórakozásomat", mert ő egész negyvenéves szolgálata alatt nem hallott annyi szirénabőgést, mint amennyit tőlem egyetlen napon. Erélyes felszólítására természetesen annál nagyobb szirénázással válaszoltam.

Július 25. Ma becsöngetett hozzánk a nyugalmazott tűzoltóparancsnok. Méltatlankodó szavaira azonban megkapta tőlem a méltó választ. Ajánlatomra fenyegetőzve távozott. Persze, nem ijedek meg egy ilyen vén bolond fenyegetőzéseitől. Ha idegbeteg, menjen orvoshoz.

Hollós Korvin Lajos

Módosított közmondás

Diplomata lehetne...

— Tudtam, hogy örülni fogsz! Rábeszéltem mamáékat, hogy legalább két hétig maradjanak Pesten!

Pillanatkép a metro mozgólépcsőjéről.

GERŐ–MIKES: Képeslap a VIT-ről

Ludmilla és Alla

Mind a ketten sztalinabádiak. Ludmilla barnahajú, kékszemű lány, Alla szőke. A Mezőgazdasági Kiállításon találkoztunk velük. Ők aziránt érdeklődtek, tetszik-e nekünk Moszkva, mi meg egy tanácsot kértünk tőlük: mit kell megnéznünk.

Ludmilla és Alla összenevettek.

Kiderült, hogy ők is először járnak Moszkvában. Rögtön felajánlottuk, hogy megmutatjuk nekik a várost, mi már régi moszkvai polgárok vagyunk, két nappal előbb érkeztünk, mint ők.

Druzsba

Ez a szó azt jelenti magyarul, hogy: barátság. Druzsba — mondják a svájciak, a lengyelek, a románok, az angolok.... Ha más szót nem is, de ezt mindenki tudja. A minap ezzel az egyetlen szócska segítségével hosszas eszmecserét folytattam egy ukrán lánnyal.

— Druzsba! — köszöntöttem.

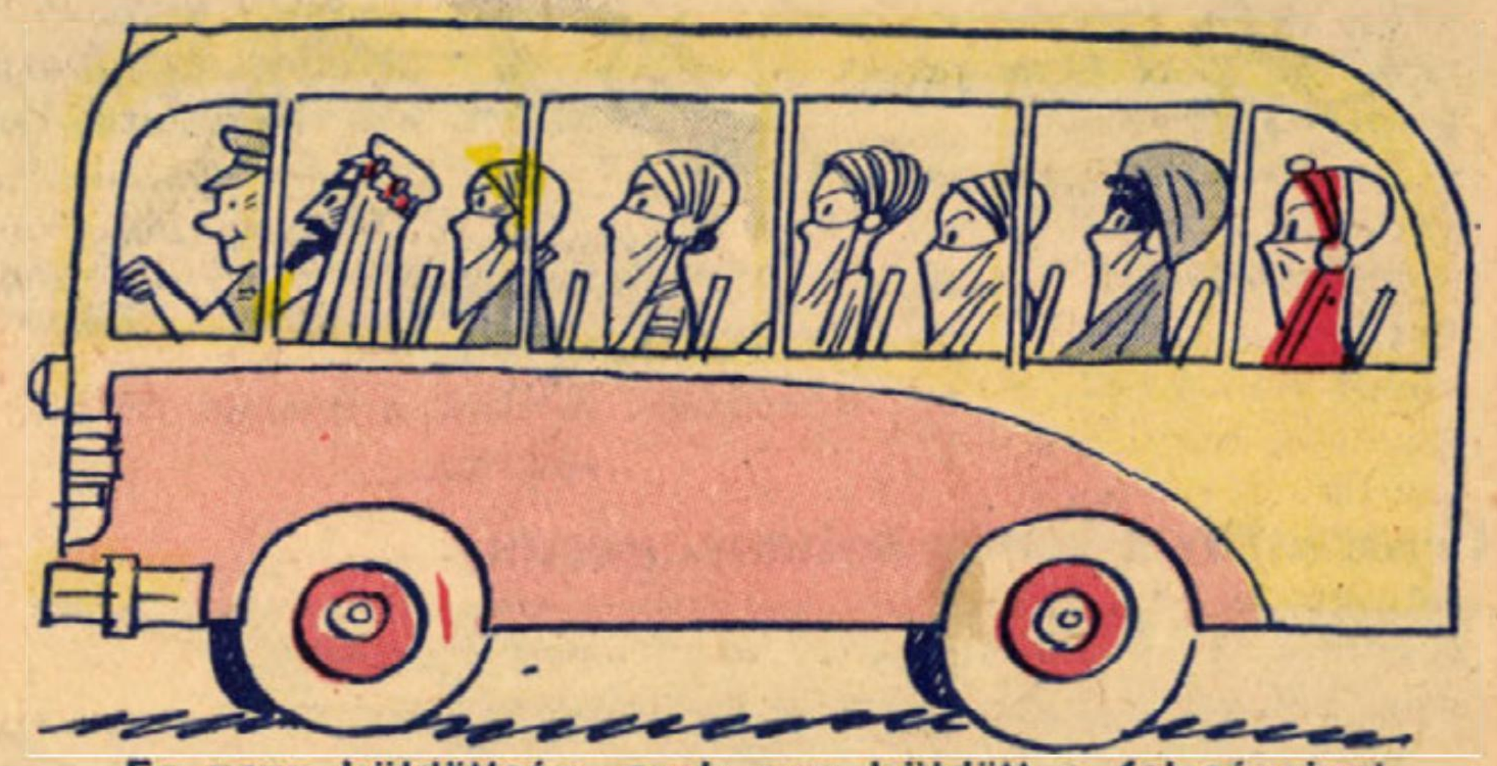
— Druzsba! — felelte mosolyogva.

— Druzsba? — mondtam kérdő hangsúllyal és a táncolók felé mutattam.

— Druzsba — bólintott a kislány és elmentünk táncolni. Tánc közben valami kedveset, szellemeset akartam mondani neki. Sokáig gondolkoztam rajta, hogy mit mondjak, mert gyűlölöm az elcsépelt hasonlatokat, ósdi közhelyeket. Hosszas gondolkozás után így szóltam:

— Druzsba...

Mosolygott. Volt érzéke az egyéni kifejezésmód iránt.

Ez nem küldöttség, csak egy küldött a feleségeivel.

Pesti ember Moszkvában

A Gorkij utcában találkoztam egy pesti ismerősömmel. Boldog mosollyal sétált az út közepén rohanó autók, száguldó trolik között.

— Remek! — kiáltotta felém — ott és akkor mész át, amikor akarsz. Ha pirosat jelez a lámpa, akkor is. Gyere — mondta — sétáljunk egyet keresztül-kasul az úttesten...

Így mulat egy magyar úr.

Az utcán

Fényárban úsznak a moszkvai utcák, az úttest felett, a házakon színes villanykörte-füzérek, lampionok. Szól a zene és rengeteg nép hullámzik fel és alá. Nem szeretnék elveszett gyerek lenni ebben a hatalmas forgatagban. Nincs különbség nappal és éjszaka között. Reggel ötig mindenki kinn van az utcán. Az egyik téren hatalmas repülőszőnyeg lebeg a magasban, más tereken szabadtéri színpadok, zenekarok működnek.

Napok óta nem alszunk. Megbeszéltük, hogy csúsztatunk és majd otthon egyben vesszük ki az alvási időnket.

Egzotikum

Az utcákon rengeteg külföldi fiatal sétál: rövidszoknyás skótok, burnuszos arabok, bőrnadrágos tiroliak. Mesélik, hogy egy jókedvű magyar fiú — fogadásból — halványzöld lámpaernyőt tett a fejére és úgy ment végig az utcán.

A kutya sem nézett rá. Mindenki a magyar fiú háta mögött sétáló fantasztikus öltözetű férfit nézte.

Az illetőn egyszerű, nyári vászonruha volt.

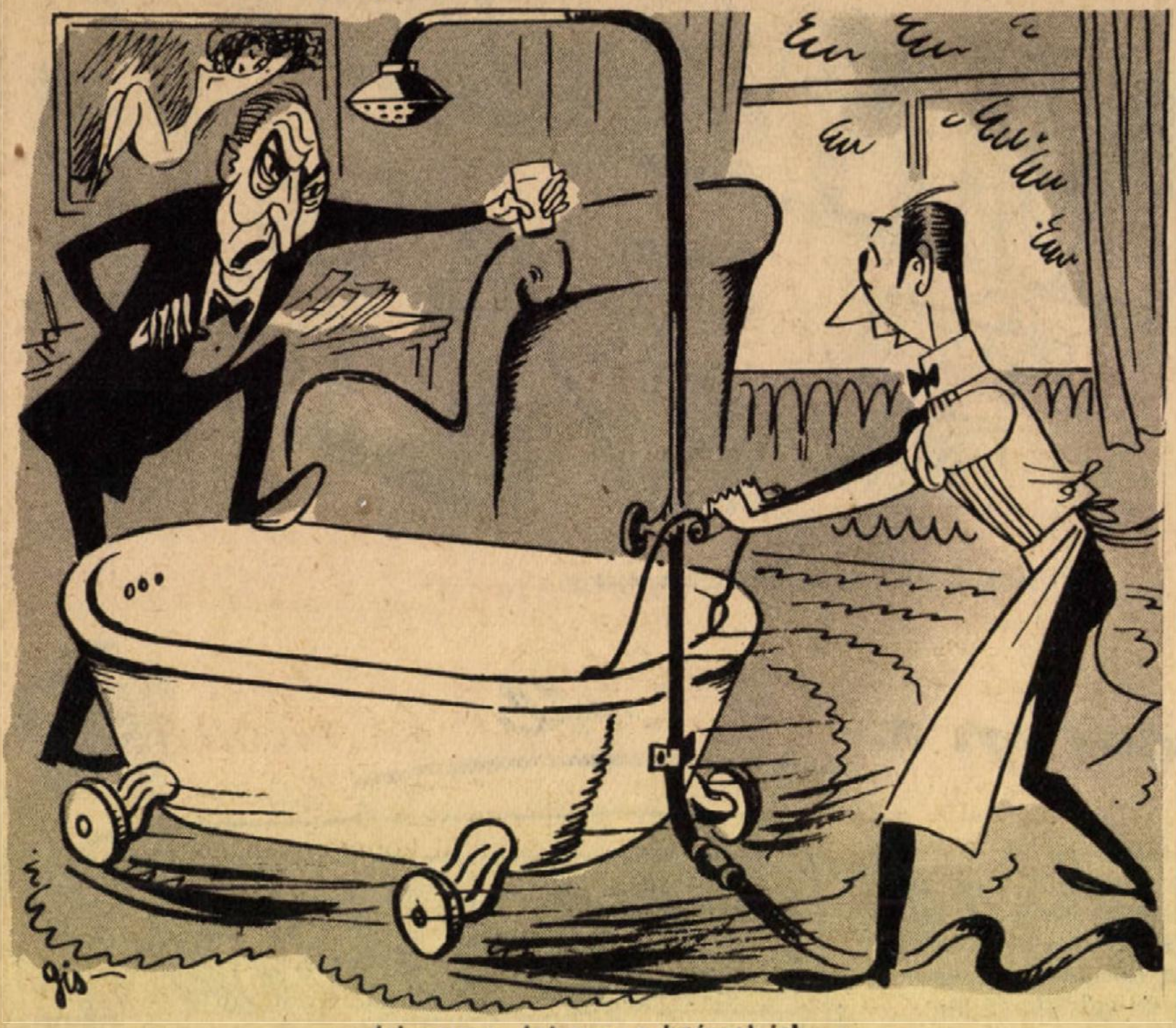
Divatos a „Bújj, bújj, zöld ág"

— Nézd ezt a kis hollandi menyecskét, kéz alatt szereztem.

Közelednek a nyugatnémet választások

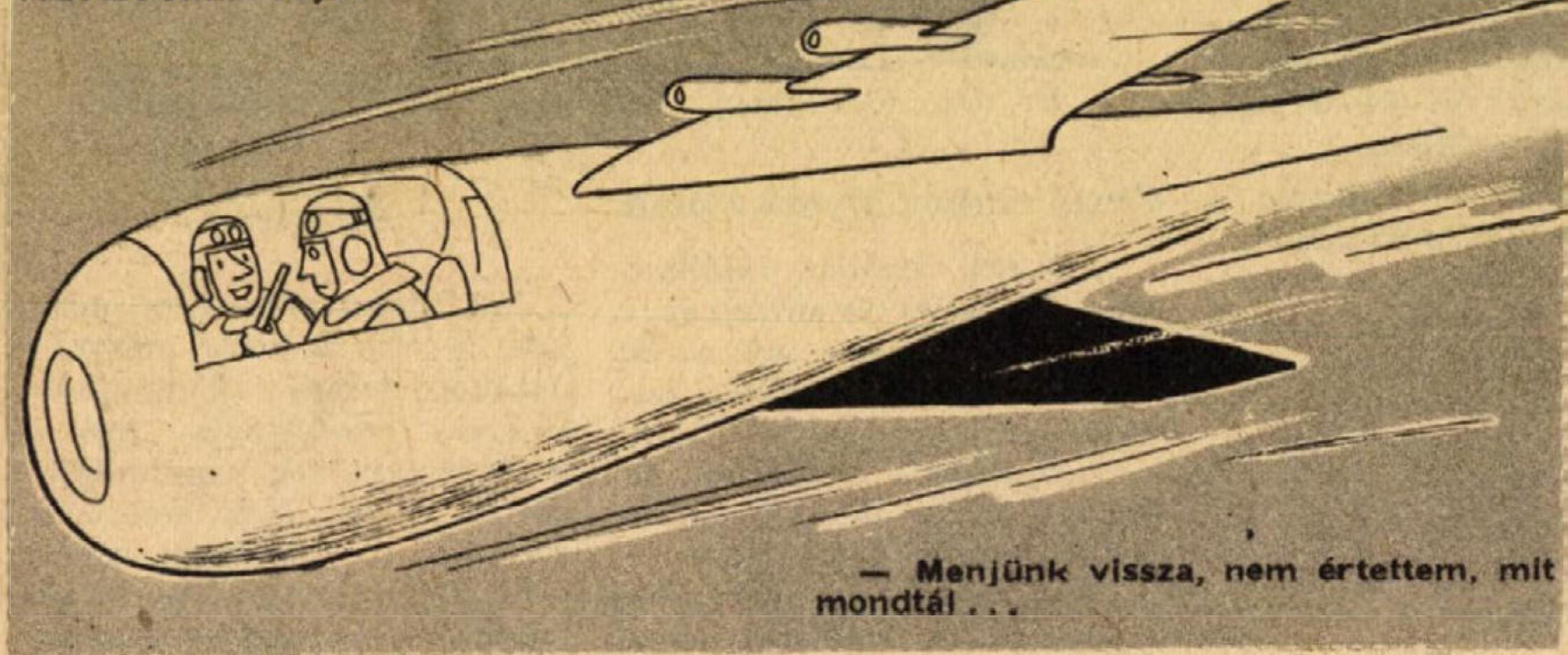
Szegő Gizi rajza

Adenauer: Johann, a brómot is!

Gyorsabb a hang sebességénél

Vasvári Anna rajza

— Menjünk vissza, nem értettem, mit mondtál ...

A slágerszerző komponál

Kaján Tibor rajza

A humor Könyvéből

ROGER KEMBLE, az ismert angol színművész színigazgató korában megtiltotta lányának, hogy színészhez menjen feleségül. Röviddel ezután villámcsapásként érte a hír, hogy lánya eljegyezte magát társulatának egyik nem sokat ígérő tagjával. A szigorú apa egészen kikelt magából.

— Mit tettél? — vonta felelősségre lányát. — Ha már nem törődsz atyai intelmeimmel, miért éppen a legtehetségtelenebbet választottad?

— Mert róla senki sem mondhatja, hogy színész — hangzott Miss Kemble felelete.

*

MIKSZÁTH KÁLMÁN a képviselőház egyik bizottsági ülésén, amelyen közegészségügyi kérdésekről tárgyaltak, a következőképpen foglalta össze véleményét:

— Rossz szakácsok szállítják az orvosok pácienseinek a felét. A jó szakácsok gondoskodnak a másik feléről.

*

TÖMÖRKÉNY ISTVÁN mindennapos vendége volt az egyik szegedi kocsmának. Ide jártak borozni a tanyavilág emberei is, akikkel Tömörkény órák hosszat elbeszélgetett.

Történt egyszer, hogy az író rajta felejtette szemét a kocsmárosnak, Kiss Pálnak gyönyörű leányán. Másnap ünneplőbe öltözve állított be a kocsmába, ahol legott megkérte a leány kezét.

Kiss Pál elérzékenyülve hallgatta meg az írót és a maga, majd a lánya nevében is hozzájárult a kézfogóhoz.

— Életem legboldogabb napja ez — mondja. — Csak tudnám, hogyan mutassam ezt meg, mit adjak neked, kedves fiam?

— Tudja mit, kedves apám, adjon egy liter bort — majd egy pillantást vetve a derék kocsmáros sugárzó ábrázatára, gyorsan hozzátette:

— ***Vagy mindjárt kettőt!***

*

FRANS HALS festőművész, a németalföldi reneszánsz egyik legkitűnőbb képviselője, munka után minden este leitta magát a csapszékben. Annyi sört ivott meg, hogy végül mindig a tanítványai vitték haza és fektették ágyba. Mielőtt elaludt volna, félig öntudatlan állapotban mormolta el a gyermekkora óta megszokott fohászt:

— Istenem, végy magadhoz a paradicsomba.

Így történt ez nap nap után, míg a tanítványok egyszer elhatározták, hogy megtréfálják a mestert. Amint a fohász elhangzott, kötelet erősítettek az ágy lábára és annál fogva emelték a magasba az alvó festő óriást, aki a mennyezetnél egy pillanatra magához tért:

— De ne rögtön, istenem... — és tovább aludt.

TÖBBRENDBELI vélemény

Csaroda úrról igazán nem mondhatok egyebet, csak jót. Amikor az utcán meglátom, akkor már nekem biztos a fuvar. Mert Csaroda úr egy lépést se tesz gyalog. Ha utazik, kocsin viteti magát az állomásra. Ha megérkezik valahonnan, kocsin megy haza. Egyet még hozzá kell tenni, hogy mindig gavallérosan fizet.

Bálint Tóbiás
bérkocsis.

*

Ó, Csaroda úr a legrendesebb ember a világon. Az óramutatót hozzá lehetne igazítani, olyan pontosan érkezik minden este félnyolckor. Konyak, likőr, barack vagy szilva neki teljesen mindegy és olyan mélyen vendégszerető, hogy mindenkit meghív az asztalához. Két héten át a menyasszonya voltam.

Simon Sára,
a Krizantém cukrászda dolgozója.

*

Azt tetszik kérdezni, hogy ismerem-e Csaroda urat? Nevetséges kérdés. Hogyne ismerném. Kedvence a vágott virág. Sok szép tulajdonsága mellett meg kell említeni azt is, hogy semmiben sem kicsinyes. Az árak sose érdekelték.

Matuska Berta,
maszek virágkereskedő.

*

A mi üzletünk mindig nagyon jóhírű volt. Finom és sohasem nélkülöz egy kis meleg családias hangulatot. A város legjobbízlésű emberei járnak hozzánk. Szeretnek minket és boldogok, mert mi is szeretjük őket. Ezek között a jóízlésű vendégek közül elsőnek említem Csaroda urat, aki vendéglőnk atyai jótevője. Rendelései mindig magukon viselik a művelt, jólnevelt, igényes ember kezevonását.

Tollas Endre,
a Tulipán boltvezetője.

*

Csaroda urat tetszik kérdezni? Az én kedves pertukomámat? Keresztkomák vagyunk, kéremalássan a legkisebb lányomról. Ha eltalálom a nótáját, egy százast húz a vonómba, az isten tartsa meg a szokását száz esztendeig. Legalább!

Viola Józsi,
prímás a Tulipánban.

*

Csaroda László négy éven át volt a vállalat könyvelője. Hűtlen módon visszaélt a vezetőség jóhiszeműségével s a vállalatot elképesztően magas összeggel megkárosította. És mire kellett ennek az embernek a pénz? Pezsgős vacsorákra, átdorbézolt éjszakákra. Urat akart játszani és gavallért, holott nem volt más, csak egy közönséges sikkasztó. Punktum!

Baranyi Ferenc,
népügyész.

(r. k.)

Lokálpatriotizmus

— Mög köll inni a barackot, kéröm, mert nincs üveg az újhoz!

Kecskeméti konflisok

— Hülye gép! Mit ért maga a romantikához! . . .

Stella—Toncz—Várnai:

Kecskeméti KÖRBE-KÖRBE

— Hiába, csak vidéken lehet jól enni, — mondja a pesti utas — és ennek következtében az első kérdés a „bennszülötthöz" így hangzik:

— Hol lehet a legjobban Kecskeméten ebédelni?

Méltóan a kérdés fontosságához a bennszülött összeráncolja a homlokát és tartózkodóan felel:

— A koszt mindenütt tűrhető, de a kiszolgálás pocsék. Negyedórát kell várni, amíg a pincér egyáltalán megkérdi, hogy óhajt-e a vendég valamit. Tessék kimenni a restibe, ott főznek a legjobban.

— És a kiszolgálás?

— Az is sokkal jobb a restiben, mint másutt. Tessék őket azzal fenyegetni, hogy indul a vonat...

*

Hosszú polcokon glédában áll az aranysárga kecskeméti barackpálinka. Világmárka. Érdeklődünk:

— Jó ez a barackpálinka?

— Reméljük kérem. Tegnap kaptuk Pestről.

*

Kecskeméten is van csendrendelet, akárcsak Pesten. És itt sem tartják be. Akárcsak Pesten. Felzokog a panasz:

— Mindent ki lehet bírni, de a traktorok éjszakai lármája az idegekre megy. Egész éjszaka dübörögnek.

— Szántanak az utcán?

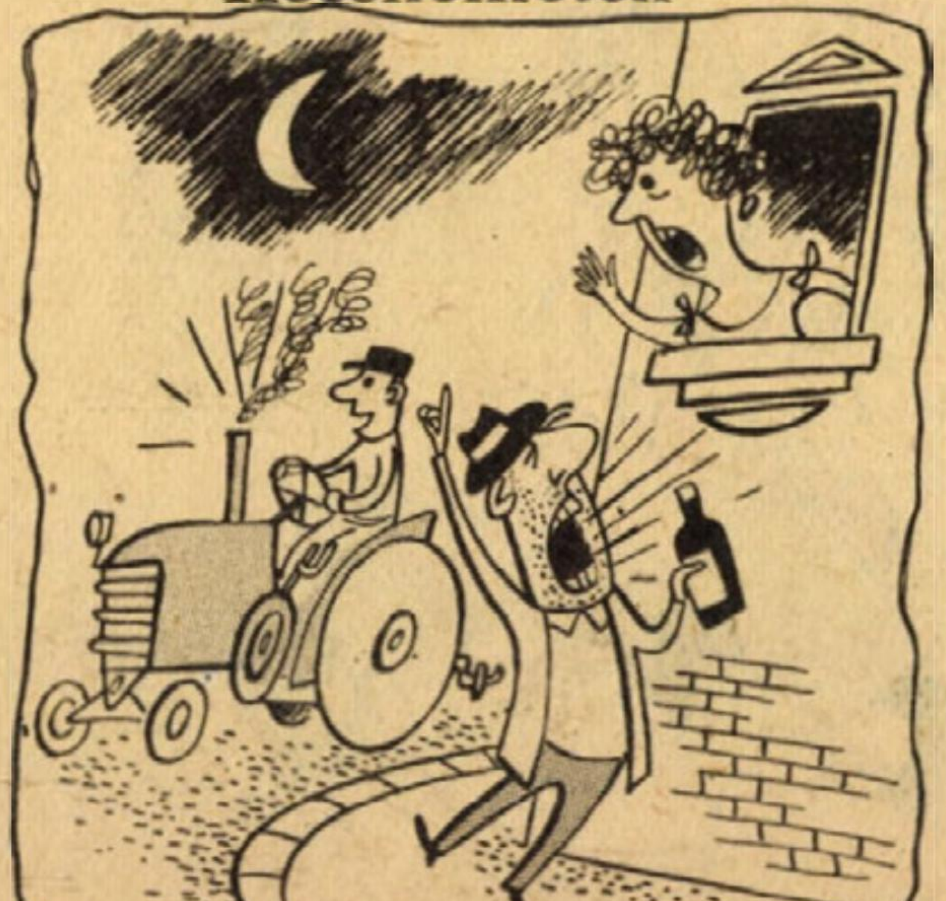
— Nem kérem, sétálnak. A fiatal traktorvezetők úgy találják, hogy olcsóbb közlekedés, mint a taxi, azonkívül könnyebben hozzájutnak.

*

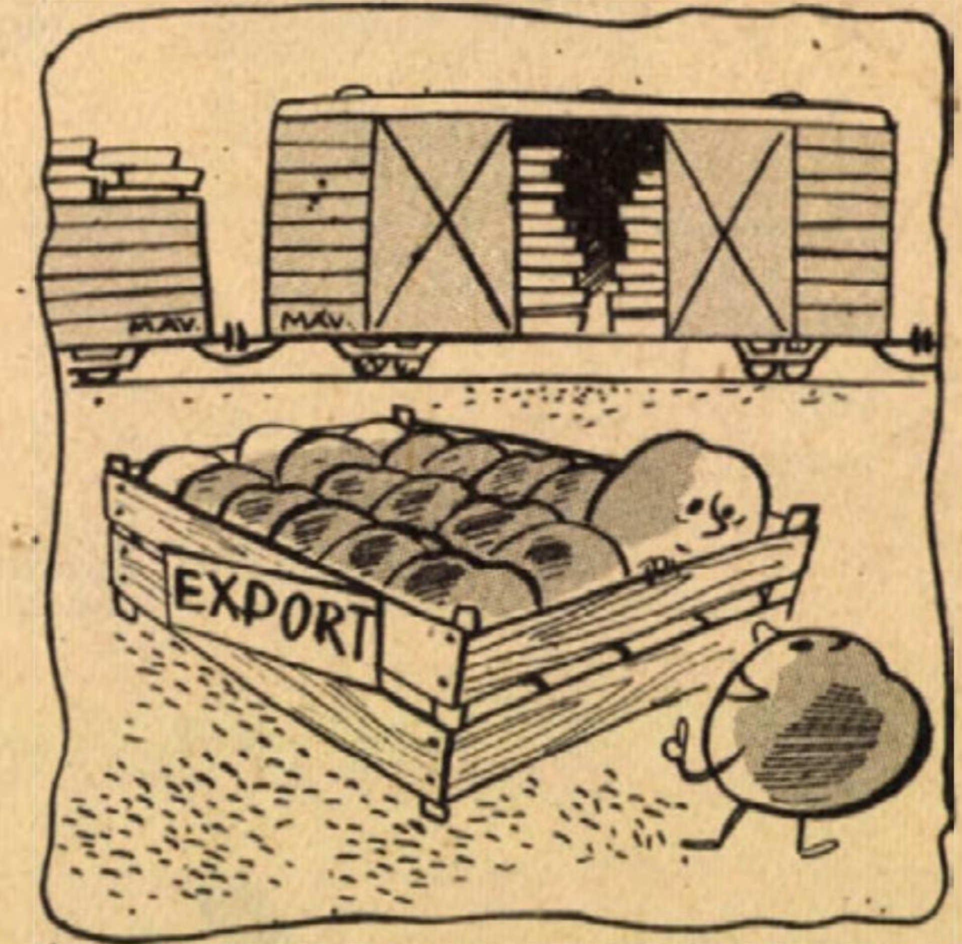
A Széchenyi-téren könyvbódé állott, közvetlenül az autóbuszmegálló mellett. Nagy forgalmat csinált. Egy szép napon a közönség és a Petőfi Népe című napilap minden tiltakozása ellenére lebontották. Amikor felháborodva interpellálták a tanács illetékes osztályát, hogy miért kellett a kultúrát szolgáló könyvpavillont lebontani a válasz így hangzott:

— Benne volt a tervben.

Éjszakai csendélet Kecskeméten

Már a barack is

— Aztán ha Bécsbe érsz, küldjél nekem nylonzacskót!

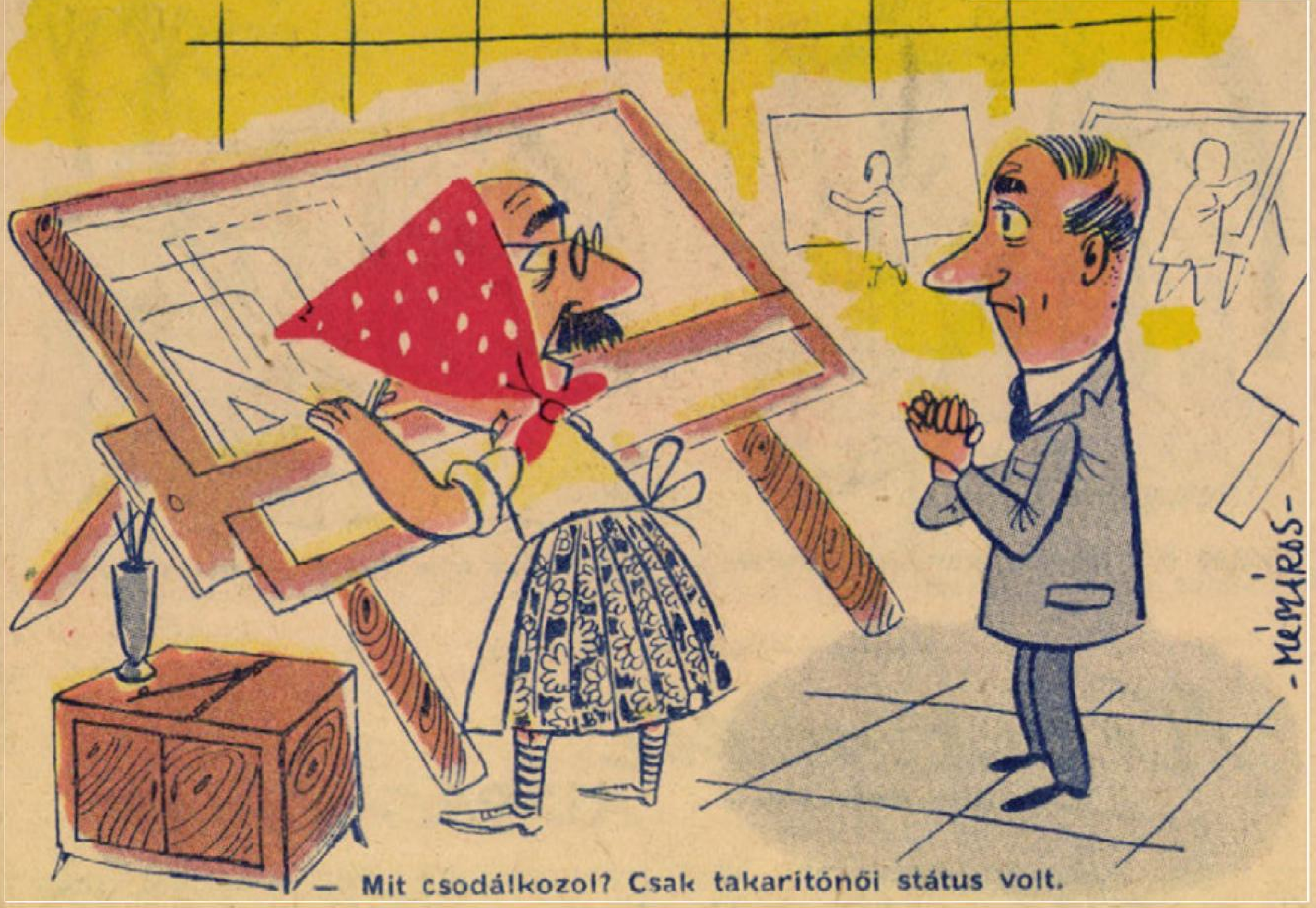
Légyfogó papír helyett!

Ez nem a hamelni patkányfogó, hanem a kecskeméti légyfogó

Van ez így néha

Mészáros András rajza

— Mit csodálkozol? Csak takarítónői státus volt.

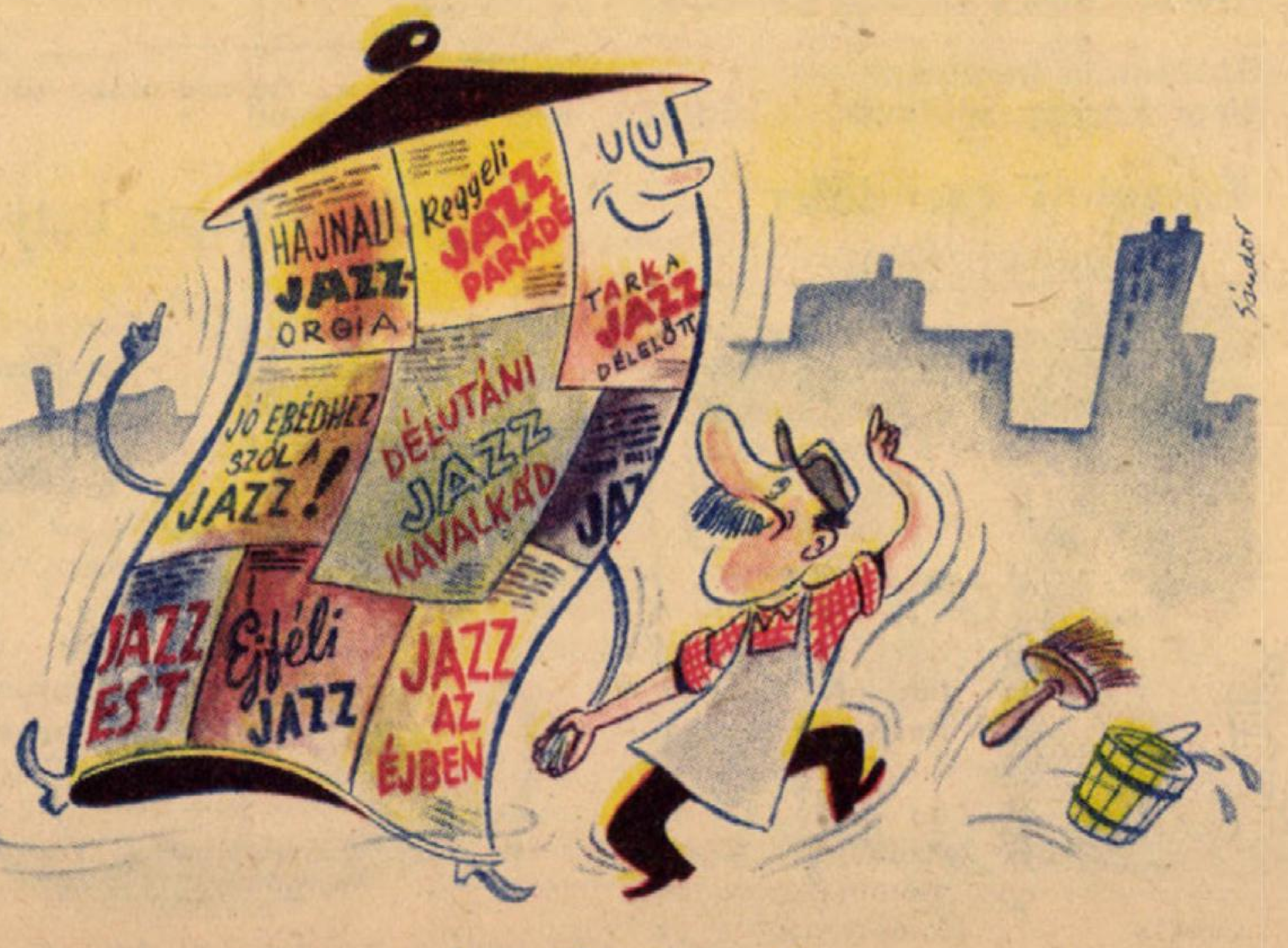
Egy pesti boltban

— Kamgarnt szeretnék, hogy vesztegetik?
— Százast a zsebébe . . .

Ha ez így megy tovább...

Sándor Károly rajza

Jazz egész napon át

Ketten beszélnek

— Bocsánatot kérek, hogy megszólítom... Ugyebár ön rendkívül tisztességes ember?

— Meghiszem azt!

— Mindjárt gondoltam. Ugyanis csakúgy sugárzik a tekintetéből a becsületesség. És a járása is olyan öntudatos. Ritka az ilyen járású ember.

— Hát még ha nem szorítana a cipőm!

— Én már nagyon régen szeretnék ilyen megjelenésre szert tenni. Hogy tetszett elérni ezt?

— Nem sikkasztottam. Pontosabban az történt, hogy néhány kollégám sikkasztással rágalmazott meg. Én azonban nem sikkasztottam.

— Érdekes... És mindössze ettől?

— No, nem. Ennyire nem egyszerű a dolog. Ez csak a kiindulópont. A lényeg az, hogy rehabilitáltam magam. Méghozzá fényesen!

— Igazán nagyszerű fordulat! Bebizonyította, hogy nem sikkasztott?

— Az ilyesmit nemigen lehet bebizonyítani.

— Tehát?

— Ők nem tudták bebizonyítani, hogy síkkasztottam. A rágalom valótlannak bizonyult. E naptól fogva tekintélyem egyre gyarapodott, s ma már, szerénytelenség nélkül állíthatom, én vagyok a vállalat legtisztességesebb dolgozója. Éppen tegnap kaptam levelet egy híres szobrásztól, hogy álljak modellt a tisztesség szobrához.

— Gratulálok. Nagy dolog ez. Sajnos, engem nem rágalmaztak meg semmivel. Azért ilyen hajlott a hátam, nem gondolja?

— Feltehetőleg. A tisztesség nem sokat ér, ha nincsen fémjelezve. Hogy úgy mondjam, a fehér igazán csak a feketén fehér.

— Valóban. De mit tegyek? Szervezzek meg talán néhány rágalmazót?

— Hova gondol?! Tönkre akarja tenni magát? Hát ha bizonyítani is tudják?

— Akkor? Ön hogy érte el ezt a kivételes szerencsét?

— Tudja, volt nekem egy anyagi természetű differenciám csakugyan. Hosszú és bonyolult dolog. Nem untatom vele.

— Hm... És ez a hosszú és bonyolult dolog... bocsánat... nem sikkasztás volt tulajdonképpen?

— Isten tudja. Eleinte én is azt hittem. De amikor kiderült, hogy nem lehet rám bizonyítani, megnyugodtam a tisztességemben.

— Mily szomorú, hogy én már sose leszek olyan becsületes, mint ön...

— Fel a fejjel barátom! A becsületes emberek hadseregében közkatonákra is szükség van! A viszontlátásra...

Tabi László

Pesti tudósítóktól

A „Tiszta Budapestért"-mozgalom ugyan nem mozog, viszont örvendetes jelenségek elegendő kárpótlást nyújtanak.

A tengernyi papírhulladék láttán például csak megvetéssel tudunk gondolni azokra a vészmadarakra, akik azt állítják, hogy nálunk papírhiány van.

Az utcán garmadával heverő, gondosan lerágott főttkukoricacsutkából pedig örömmel következtethetünk arra, hogy jó a kukoricatermés.

*

Fiatal pár önfeledten csókolódzik a pesti utcán. Tavasz a nyárban. Egy idősebb néni odamegy hozzájuk és megkérdi:

— Nem tetszenek tudni, merre van a Szív-utca?

*

Aki emlékszik még arra a korszakalkotó mondásra, hogy „a sör folyékony kenyér", az képes felfedezni a humor csíráit abban a nyári megállapításban, hogy az aszfalt folyékony járda.

*

Sok szó esett már napjaink vendéglőinek különféle hiányosságairól. Ezt a témát egy kicsit el is koptatták. De talán még elfér a falon az a néhány borsószem, amely az egyik vendéglő törzsvendégétől származik:

— Az a baj, hogy nem a vendégek kívánságait akarják teljesíteni, hanem a tervet.

f. l.

Tenyésztik a denevéreket

Szegő Gizi rajza

— Most már megkérhetem a kezét, Bőregérke.

Hej, cigány...

Az évek során a „cigány" szó, mint fogalom, lassan kimegy a divatból hivatalos írásokban. Lassan már tíz esztendeje is annak, hogy a cigánymuzsikusokat népzenészeknek nevezik. Ez nagyon helyes, a cigány szóban van valami lenéző, megbélyegző, faji megkülönböztetés. Igenám, de a cigányok egy nem kis százaléka nem muzsikál. Vályogot vet, gépeket kezel, lábosokat formáz és még ki tudja, mennyi minden foglalkozást űz. És ezekre még semmi más szót nem találtunk. Azazhogy, legutóbb olvastam valami furcsát egy békési vállalat munkajegyzékében. A vállalat mérnöke megemlítette, hogy az építkezéseknél sok cigány dolgozik, akik szorgalmasan és derekasan kiveszik részüket a munkából. Erről a jegyzék így emlékezett meg: „...és dolgozik nálunk 36 barnabőrű munkavállaló is, akik..."

Ha ez átmegy a köztudatba, akkor nem csodálkoznánk ilyen párbeszéden.

— Hát, Isten vele, Pista, akkor holnap délután jöjjön el. De minden körülmények között!...

— Rendben, Mancika, ott leszek, még, ha barnabőrű munkavállalók gyermekei hullanak is az égből!...

T. P.

Terjedelmes szónoklat

Szür-Szabó József rajza

— Bocsánat, már elfelejtettem az elejét.

XIV. LAJOS

Kétszer is átszitáltam az antik mitológiát, hiába, nem akadtam nyomára. Pedig mennyi istent, félistent teremtett Athén és Róma, úgylátszik, csak erről az egyről feledkezett meg, ez nincs közöttük, egy mithikus lény, aki folyton eszik és sohasem lakik jól, s minél többet iszik, annál szomjasabb. És a középkor legendáiban sem szerepel egy ilyen figura és az újkor költői sem rajzolták meg őt: a hiú embert, az örökembert, akinek dicsőség a kenyere, hírnév a bora, s éhezik akkor is, ha jóllakott, s szomjazik miközben oltja a szomját.

Holott ilyen az ember, ilyen volt és ilyen lesz. Persze kivételek is vannak. Itt vagyok például én. Nem mondom, amikor először jelentem meg nyomtatásban — négysoros vers, alatta a nevem — kicsit részeg lettem a dicsőségtől és a siker mámorában úgy képzeltem, hogy a villamoson és a köztereken egymásnak szavalják az emberek.

Nem szavalták. Hogyan lehet, mi az oka: törtem a fejem. Hiszen a rím briliáns, a poén szikrázó, s a hetilap, ahol napvilágot látott, négyszáz példányban jelenik meg. Jó, nem szavalják, nyugodtam bele, de legalább beszélnének róla!

— Olvasta?

— No hallja!

— Hát mit szól hozzá?!

— Kolosszális!

— Nálunk kézről kézre járt a házban.

— Nálunk a hivatalban.

— Nem csodálom!

Másról beszéltek az emberek, egészen másról. A következő számban újabb verset írtam. Nyolcsorosat. Azután a következő számokba humoreszket, szatírákat, villámtréfákat, jeleneteket. Egy év múlva a hetilap szerkesztője lassanként megismerte a nevem.

Na igen, ez akkoriban volt, tizenöt év előtt, pályafutásom elején.

Ma már szerénytelenség nélkül állíthatom... dicsekvés nélkül... tisztán objektív tünetekre támaszkodva... nem akarok hencegni, de például tegnap is... jóbarátom, az elmegyógyintézet alorvosa felkeresett a lakásomon, tőle tudtam meg...

— Képzeld — mondta fölhevülve — délelőtt behoztak az osztályomra egy férfit, az a mániája, hogy humorista... az a rögeszméje, hogy ő te vagy.

Tudtam, hogy igénytelen karcolataimat lázas érdeklődéssel olvassa az egész ország, tudtam, hogy szerény nevemet Európa műveltebb része kitűnően ismeri. Ez a frenetikus siker azonban engem is meglepett. Van őrült, akinek az a rögeszméje, hogy ő XIV. Lajos, a másiknak az, hogy Julius Caesar, vagy Napóleon, esetleg Voltaire, vagy Batu khán. És most itt vagyok én.

— Hangoztatja a nevemet? — kérdeztem szendén barátomtól, az orvostól.

— Hogyne, persze. Minduntalan bemutatkozik és a te nevedet mondja. És gőgösen hozzáteszi: a humorista.

Befutottam, most már kétségtelen, arrivált író vagyok. Egy jelenet rajzolódott ki fantáziámban. Miniszter látogatja meg az őrültekházát, sorrajárja a betegeket és a professzor felvilágosítja, melyiknek mi a rögeszméje.

— Ez Buddha...

— Ez Szvatopluk...

— És ez? — kérdi a harmadikra mutatva a miniszter.

A főorvos közelhajol hozzá és az én nevemet súgja. A miniszter elismerőleg bólint:

— Nagy humorista... Ismerem a műveit, szikrázó elme.

Magában persze irígykedik rám. Színlelt könnyedséggel meg is kérdezi:

— Olyan nincs, akinek... he-he-he... az a rögeszméje, hogy ő: én?

A főorvos sajnálkozik:

— Nincs... — tárja ki a karját — sajnos nincs, kegyelmes uram.

Orvos-barátom csak egy percre ugrott fel hozzám, s már rohant is tovább.

— Ha kíváncsi vagy rá, gyere ki hozzánk, szívesen megmutatom.

— Igen, majd a napokban... nagyon érdekel az ügy... persze tudományos szempontból... apropos... mondd csak, ezeket az őrülteket ti hamar kigyógyítjátok a rögeszméjükből?

— Á dehogy! Sok-sok év telik bele...

— Jó, nem muszáj nagyon sietni... ráér...

Fütyürészni kezdtem, amint kitette a lábát az ajtón. Ez igen, ez már komoly dolog, nem úgy, mint tizenöt év előtt azzal a négysoros verssel. Könnyen lehet, hogy ebben a pillanatban ott az őrültekházában, hárman kártyáznak: Mózes, Szvatopluk és én.

Másnap délelőtt kirohantam az elmegyógyintézetbe. Alorvos-barátom a kertbe vitt egy lugashoz, ahol négyen römiztek. Az egyik az én emberem volt. Kifelé közömbösen, belül szívdobogva érdeklődtem, hogy a másik három kinek-minek képzeli magát. Barátom diszkréten mutatott az egyikre, a másikra, majd a harmadikra:

— Ennek az a rögeszméje, hogy mozdonyvezető, annak, hogy trafikja van, amannak meg, hogy banktisztviselő.

Kimeredt a szemem, levegő után kapkodtam.

— Napóleon, XIV. Lajos, Szvatopluk?... — dadogtam zavartan.

Az intézet vezető-főorvosa közeledett felénk.

— Hírlapíró-barátom — mutatott be az alorvos.

Most már hármasban jártuk a kertet. Csak kékültem és zöldültem. Sehol egy Buddha, egy IX. Fülöp, egy Rettenetes Iván... főpincér, kalauz, csővezető, csupa ilyen rögeszme akadt.

— Császár nincs? — kérdeztem elhűlve a főorvostól.

— Egy van. Napóleonnak képzeli magát, de az még régen került hozzánk.

Összeomlott dicsőségem színes légvára. Vérzett a szívem, a lelkem zokogott. Üveges szemmel, gépiesen hallgattam a főorvost:

— Hja kérem, nagyot fordult a világ. Ma már nem aranybányák és gyémántmezők után sóvárognak az emberek, szerény kis jövedelem az álmaik netovábbja, egy kis fix állás a rögeszméjük. XIV. Lajos, Napóleon, Mózes kiveszett a rögeszmék közül. Kit csábít ma már, hogy XIV. Lajos legyen?

— Prófétaság mostanában a nagy vágyálom — jegyezte meg az alorvos.

Kapkodtam, mint vízbefúló az utolsó szalmaszál után.

— Próféta van itt? — érdeklődtem mohón.

A főorvos rázta a fejét:

— Azok ma már nem kerülnek ide. Akinek ma az a rögeszméje, hogy próféta, abból prófétát csinál a tömeg.

Szikár, gyérhajú férfihez érkeztünk. A földön kuporgott és kisebb-nagyobb zacskókba homokot szórt. Közben átszellemült hangon udvariaskodott:

— Tessék parancsolni... méltóztatik még valami mást?...

Tíz deka sót árult, félkiló lencsét, negyedkiló lisztet. Az arca földöntúli boldogságban ragyogott.

A főorvos folytatta szavait:

— Világvezérnek lenni ma már nem elérhetetlen vágyálom. Fűszeres: az más...

(1941)

Gömöri László

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

— Ne nyüzsögj annyit, Pirikém . . .

Szerelem a telefonfülkében

Egy twickenhami hölgy a *„Daily Mirror"* hasábjain amiatt panaszkodik, hogy a fiatal szerelmespárok már a nyilvános telefonfülkét is csókolózásra használják fel. Az egyik nap késő este telefonálni szeretett volna egy nyilvános állomásról. A fülkét azonban egy fiatal pár foglalta el, de nem arra, hogy beszéljenek (amire a telefonfülke való), hanem arra, hogy csókolózzanak. Amikor kérte őket, hogy adják át a fülkét, mert telefonálni szeretne, a leány így válaszolt:

— *A készülék rossz. Elromlott!*

A hölgy kimérten így válaszolt:

— *Maga romlott el!*

A hölgy felháborodva tette hozzá, hogy a szerelmespár a kínzó önvád minden látható jele nélkül csókolózott tovább.

Elvis Presley

Ha a nézőközönséget ezerfejű cézárnak nevezik, akkor a Rádió hallgatóságát nyugodtan hívhatnák ezer-, sőt milliófülű cézárnak. Es, ha valami hiba csúszik be a rádióműsorba, nem térhetnek fölötte napirendre kézlegyintéssel — ó, úgysem veszik észre — mert a millió fül, sőt két fület számítva egy hallgatóra, a kétmillió fül, mindent hall és mindig akadhat valaki, aki észreveszi a hibát.

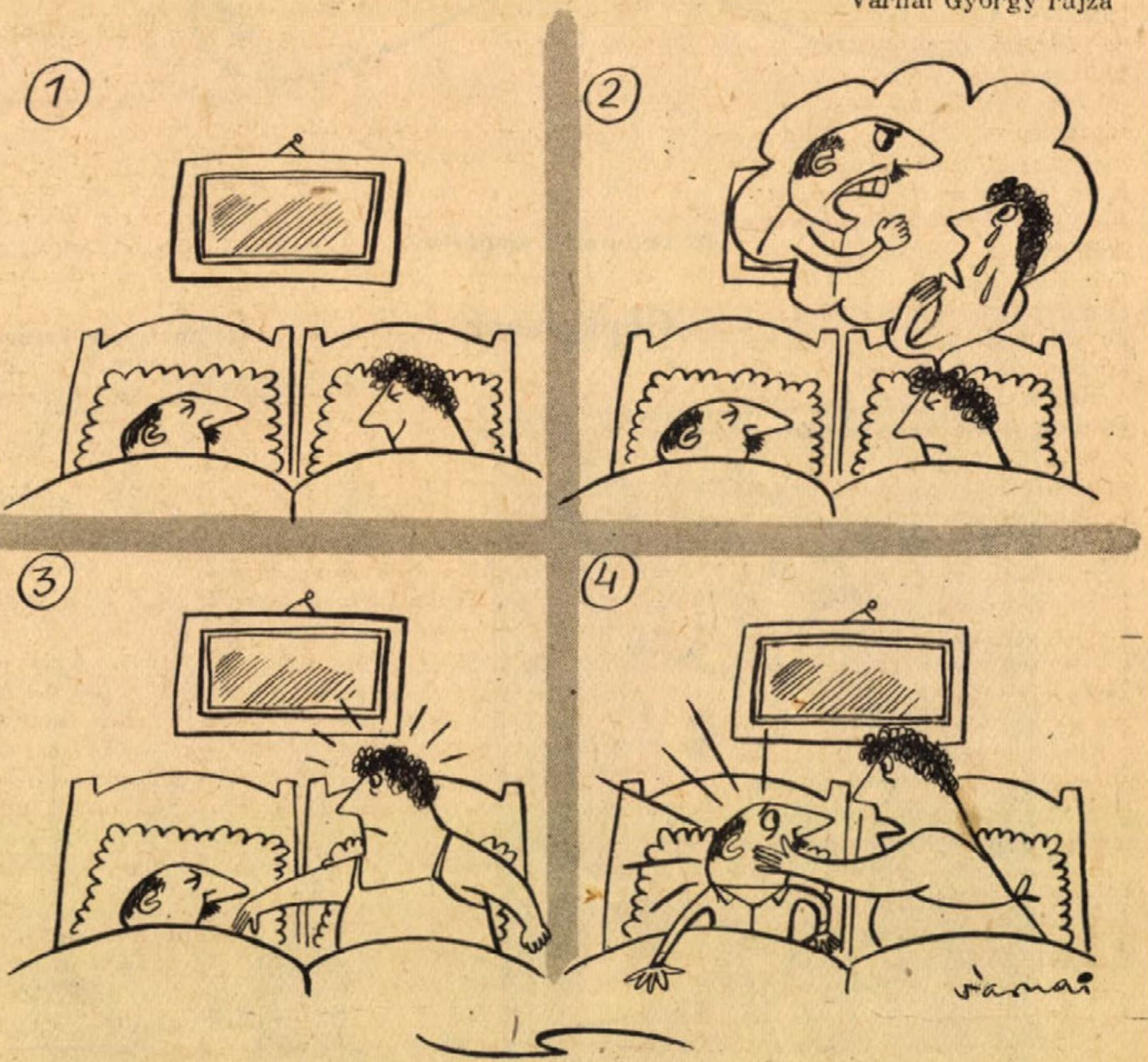
Egy ilyen, látszólag jelentéktelen hiba csúszott be a legutóbbi *„Tessék választani!"* című műsorba. *Ruttkai Éva* egy új Rock and Roll lemezt rendelt, mire a kézséges játékvezető egy friss *Elvis Presley* számot ígért. Még vagy két ízben bekonferálták Presley nevét — akiről előzőleg a magyar sajtó is sokszor megírta, milyen gyenge énekes és gitáros — utána feltettek egy kitűnő énekes és gitáros lemezt, amelyet az új táncőrület másik nagy csillaga és apostola, *Bill Haley* játszott.

Nem állítom, hogy ez a hiba, ez a névcsere tartósan izgalomba hozná mondjuk Berkenyepuszta egyetlen italboltjának törzsközönségét és reszketőbetűs, az írásra nehezen ráálló egyszerű emberek leveleinek zuhatagát vonná maga után. De ne vétsünk hibát „madár-madár" alapon!...

(tp)

Álom és valóság

Várnai György rajza

Amerikai újságbravúr

Az amerikai Illinois állam fővárosában, Springfieldben megjelenő egyik napilap a címoldalán hatalmas betűkkel hirdette:

„Akarja tudni, mit tesz a földművelésügyi miniszter a farmerek érdekében? Feltétlenül olvassa el második és harmadik oldalunkat!"

Aki érdeklődéssel vásárolta meg az újságot, az meglepve, majd megértéssel tapasztalta, hogy az újság második és harmadik oldala üres.

Sürgős eset a Moszkva téren

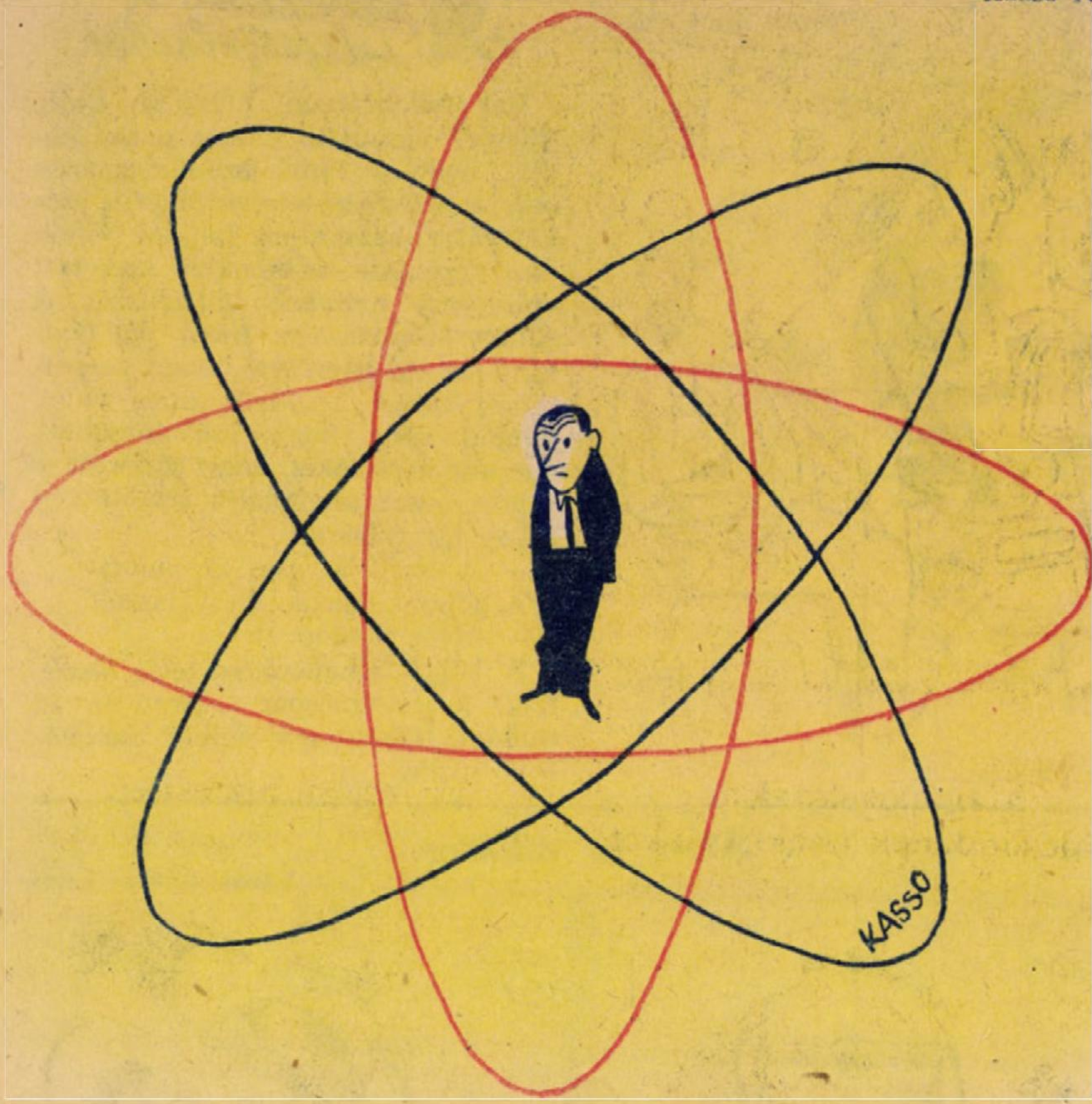
Sándor Károly rajza

Egy úr a szomszéd vendéglőből: Gyorsan vizsgálják meg a gombapörköltömet, mert kihűl!

Atomkorszak

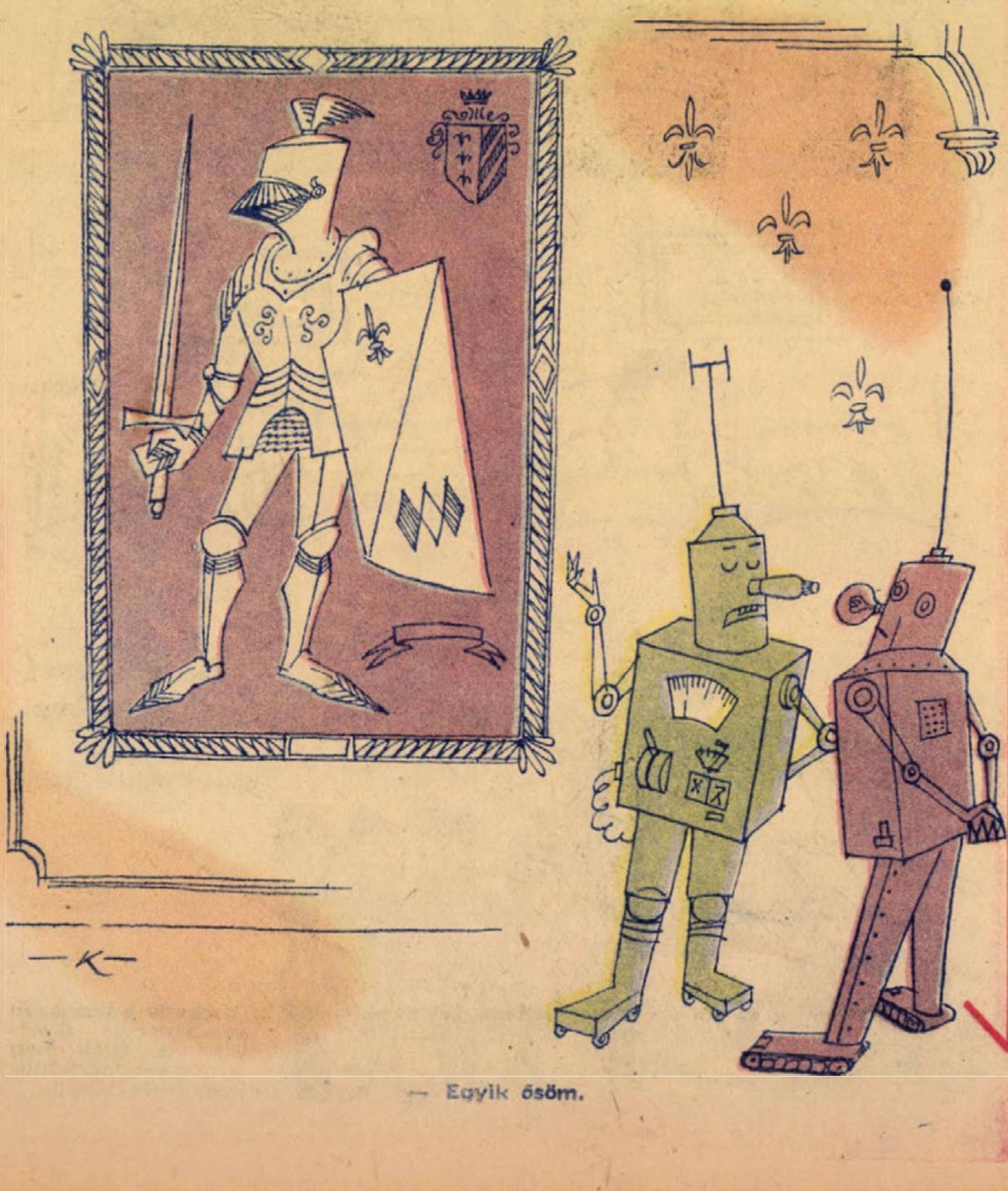
Kasso rajza

Mi lesz veled emberke?

Gépkorszak

Kaján Tibor rajza

— Egyik ősöm.

Tisztelt Ludas Matyi!

Úgyis, mint alulírottak, felelősségünk tudatában kijelentjük, hogy nem vagyunk azonosak. És azonosságunk tudatában kijelentjük, hogy nem vagyunk felelősek. Nem vagyunk azonosak sem a Meteorológiai Intézettel, sem az olaszországi mérnökegyesülettel, sem az Atyaúristennel. És nem vagyunk felelősek másért, csupán azért, amiért valóban felelősek vagyunk (és ez nem kevés). Ezt azért tartjuk szükségesnek kijelenteni, mert az utóbbi időben ismét elharapóztunk a lapok hasábjain, s a következőkért tettek felelőssé:

1. Miért játsszunk az esztrád-műsorokban rossz egyfelvonásosakat.

2. Miért akarunk a Bartók-teremben jó egyfelvonásosakat játsszani.

3. Miért betegedett meg X. Y. színművésznő, holott fel kellett volna lépnie Hörömpöly-görömbölyön.

4. Miért nem rendeztük jól azt a botrányos sajtóbemutatót, amelyet nem mi rendeztünk, hanem valaki más.

5. Mért volt rossz idő, amikor a neves külföldi vendégművésznő e hangversenyét hirdettük.

6. stb.

És most, hogy Zecchi, a neves olasz karmester, budapesti vendégszereplése előtt lezuhant a lépcsőn s kitörte a lábát, bizonyára felelőssé tesznek majd az olaszországi lakóházak lépcsőinek magasságáért, szélességéért, meredekségéért, sikosságáért. Mielőtt ez bekövetkezik, kijelentjük, hogy a jövőben nem vállalunk felelősséget:

1. A napfolttevékenységért, amely a szeszélyes időjárást okozza.

2. A vírusokért, bacilusokért, baktériumokért, amelyek a betegségeket okozzák.

3. Mancikáért, aki a szerelmi bánatot okozza.

4. A modern építészeti stílusokért, amelyek a lábtöréseket okozzák.

5. A mások által rendezett előadásokért, a hetenként kihúzott lottószámokért, a párizsi televízió műsoráért, a filokszéráért, a kánikulai vízhiányért, a légyfogók tervszerűtlen elosztásáért és a pápai utca söpréséért, amelyek ugyancsak különböző dolgokat okoznak.

6. Stb.

Tisztelettel, úgyis, mint kizárólag önmagunkért felelősek és önmagunkkal azonosak és alulírottak:

Az Országos Filharmonia Munkatársai

A hosszú élet titka

Laurence Housman angol színpadi szerző már 92 éves, s egy somerseti kis faluban lakik. Ma is gyakran látják az öreg tollforgatót, amint bevásárló táskájával baktat a piacra. Housman meggyőződéses vegetárius és pacifista. Szerinte ez a hosszú élet titka.

— A húsevés és a háború — mondotta — egyaránt életveszélyes.

A gombolyag vége

Megjelenik a napilap.
Szinte boldog az, aki kap.
Félnap elfogy minden példány,
Irmagnak se marad néhány.

Főszerkesztő szól magában:
— Fogy bizony, ha ilyen szám van.
Vezércikkem olyan remek,
Azért vették az emberek...

Tárcaíró szól magában:
— Fogy bizony, ha ilyen szám van.
Az én tárcám vitte így fel.
Ha én írok, mindig így kel...

A riporter szól magában:
— Fogy bizony,, ha ilyen szám van.
A riportom nélkül a lap
Száraz, mint a szalmakalap...

Sportrovatos szól magában:
— Fogy bizony, ha ilyen szám van.
Nem volna a sportrovatom,
Nem kapnának úgy a lapon!

Humorista szól magában:
— Fogy bizony, ha ilyen szám van.
Veszik, viszik, de mi miatt?
Mert imádják a krokimat!

...És egy vevő, aki kapott,
Boldogan viszi a lapot,
Szól: — Ma végre jót olvasok,
Az apróhirdetés ma sok!

K. Tóth Lenke

FŐ A BIZALOM!

Gábor Andor mesélte ezt a történetet.

Bement a főpostára, levelet feladni. Az ablaknál észrevette, hogy egy bácsika könyörög a tisztviselőnek:

— Tessék szíves lenni már kitölteni ezt a pénzesutalványt! Nem tudok írni, de fel kell adnom a pénzt.

A tisztviselő, ridegen, elzárkózott:

— Én arra nem érek rá, látja, mennyien állnak itt sorban!

A bácsika reménytelenül pillantott körül, Gábor Andor megsajnálta.

— Tessék jönni — szólt és odavezette az irópolchoz. — Én majd kitöltöm.

— Igazán meg tetszik tenni?

— Na hallja, ez csak nem fáradság!

És kitöltötte a pénzesutalványt, arra a címre, melyet a bácsika diktált. Midőn a művelet befejeződött, a bácsika, kezében a kitöltött postautalvánnyal elindult, de nem az ablak felé, ahol a pénzt fölveszik. Hanem kiválasztott a várakozók sorából egy úriember-formájú egyént, odalépett hozzá és így szólt:

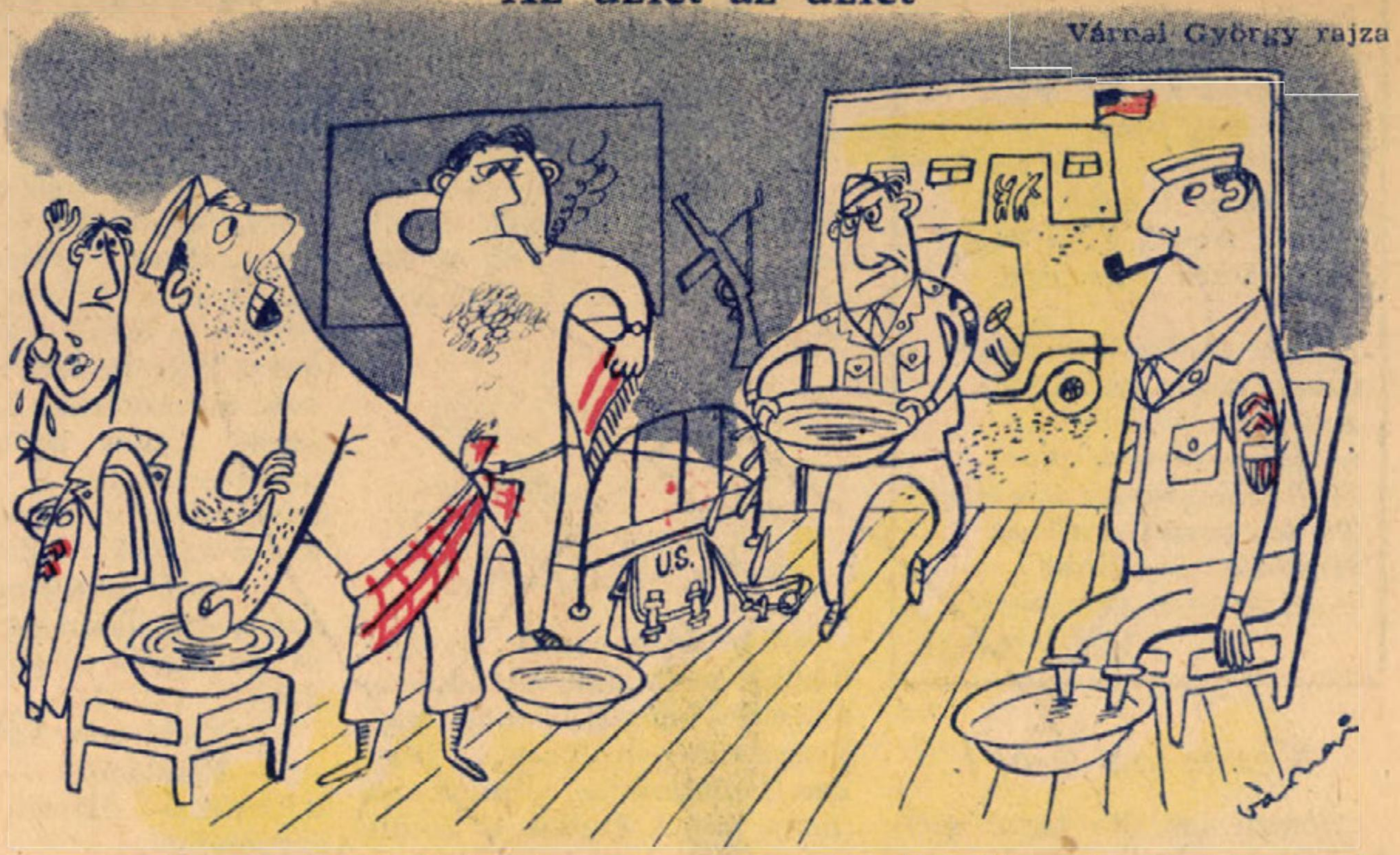
— Kérem szépen, tessék csak elolvasni nekem, milyen címre van kitöltve ez az utalvány?

Hadügyminiszter lesz egy szappangyáros az USA-ban

avagy:

Az üzlet az üzlet

Várnai György rajza

— Átkozott dolog! Amióta szappangyáros a hadügyminiszter, parancsba jött, hogy naponta ötször kell mosakodnunk.

Magánosoknak is kölcsönöznek játékfilmeket

Sándor Károly rajza

— Már megint Lollobrigidát hoztad? Mars vissza kicserélni!

Ez aztán biztosíték

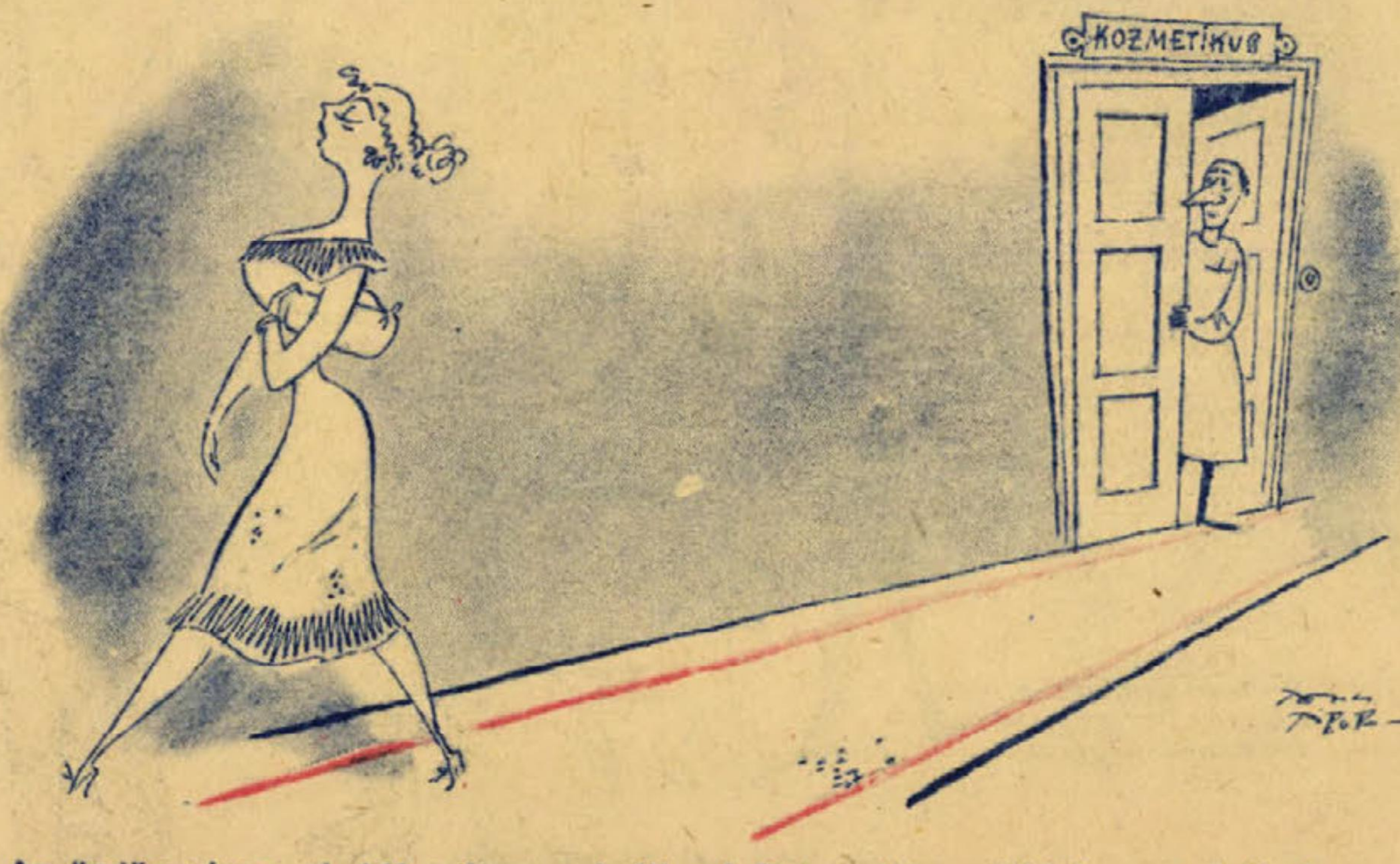
Pusztai Pál rajza

— Semmi az egész, csak Pali megtudta, hogy indulni akarok a szépségversenyen.

Késő bánat

Toncz Tibor rajza

Az ördög vigye el, túl szépre csináltam! Ezt se látom többé a rendelőmben...

Két kocsi

Egyik: kopott, kicsi kocsi,
lóból van az eleje.
Portékáját szorgos kezek
rakosgatják lefele.
Por belepte, — pók beszőtte
a nyikorgó kereket...
S ez a kopott, kicsi kocsi
— ez hozza a kenyeret.

Másik: csodás meseautó!
Csupa csoda, csillogás!
Automata gépkarok és
nukleáris gombnyomás!
Szállítmányhoz kéz nem érhet!
Tiszta, guszta szerkezet.
Higiénia! Sterilitás!
— S ez viszi a szemetet!

Bodor Zoltán

Kevés az 1-es!

Hosszú idő óta tartó mérgelődés után sok utastársammal együtt megállapítottam, hogy az 1-es autóbusz a FAÜ mostohagyermeke. Nem restelltem a fáradságot és megszámoltam, hogy legutóbb hat 39-es és nyolc 5-ös kocsi ment el, amíg végre egy 1-es jött. És ez így megy állandóan!

Miért nem fordítanak nagyobb gondot a XI. kerület távoleső részeire? A kelenföldieken kívül az 1-es autóbusz a Kelenföldre érkező balatoni üdülők egyetlen autóbuszjárata.

A FAÜ illetékesei egyébként túlságosan gyakran tartanak utasszámlálást az 1-es buszon. Tapasztalatom szerint az utasszámlálások után a zsúfoltság mindig csak fokozódott. Nyilván az a cél, hogy egy-egy busz mindig zsúfolva járjon. Ez az elgondolás azonban egyáltalán nem segíti elő a jobb, gyorsabb és kényelmesebb közlekedést.

Sudár József kutatómérnök

Le a bürokráciával!

Balatonszéplaki idill...

Holdvilágos nyári este... Csend, csak a tücskök cirpelnek... Hirtelen felbúg az esti hajó kürtje a balatonparti csöndben.

Aztán újra csend, amelyet később a hajókürtnél disszonánsabb hangok törnek meg. Veszekedés, ordítozás... Honnan hallatszik a káromkodás durva zaja? Persze, a Zöldfa vendéglő...

Mi történt? Két vendég túl sok balatonmellékit ivott? Nem, a vendégek csendben borozgatnak, „zsiráfoznak"... Ellenben a vendéglő gebines bérlője és felszolgálója vesztek össze. Trágár, szenvedélyes szavak, átkozódások, fenyegetődzések. Talán egymásnak is mennének, ha a betoppanó minisztériumi ellenőrök nem teremtenének rendet.

A bérlő elkeseredetten panaszkodik alkalmazottjára, mire az egyik ellenőr megkérdezi:

— Miért nem küldi el?

— Elküldeni? — hüledezik a bérlő. — Hiszen a legjobb pincérem!

(sti)

Segítség! Befalaznak!

Nem én vagyok a mondabeli Kőmüves Kelemen felesége, de sajnos, engem is befalaznak. Igaz ugyan, hogy nem a férjem, hanem a Minőségi Cipőgyár.

Az Üllői út 18. számú ház félemeletén lakom. Ablakaim egy gépcsarnokra néznek. Ebben dolgozik az említett gyár egyik részlege. Nemrégiben az udvaron egy falat kezdtek építeni. Megtudtam, hogy ez a fal az első emeletig fog emelkedni, azután tetőt húznak föléje. Ma már a fal tetejéről kényelmesen be lehet lépni a lakásomba. Itt tulajdonképpen egy lépcsőt akar építeni a gyár, amely felvezetne a csarnok karzatára. Az eddig használatos falépcsőt ugyanis el akarják bontani, hogy ezáltal két-három új munkahelyet létesítsenek. Szerintem ez nem oldja meg a gyár helynehézségeit. Viszont én az eddigi négyméteres levegőtér

helyett már alig egy méternyire vagyok az új faltól. Amikor egy üzem olyan házban van, ahol sok a lakó, nem szabadna azok egészségének rovására, megkérdezésük nélkül terjeszkedni. Segítséget kérek.

Galbavy Jozefa,
a Magy. Tud. Akad. oszt. vez.

Titokzatos

falragasz foglalkoztatja a járókelők fantáziáját Budapest utcáin és terein:

> Original
> JOE ORTNES
> zsonglőr

A szöveg magyarra lefordítva körülbelül annyit jelent, hogy ezúttal kivételesen az e r e d e t i Ortneshez van szerencsénk, s nem csak egy hitvány, csillogó utánzathoz, nem egy ál Ortneshez...

A cirkuszművészet szerelmesei közé tartozom, s így kétszeres szomorúságot okoz a tudat, hogy holmi félreérthetően fogalmazott plakát most akaratlanul is megingathatja a tömegek, Bunte csimpánzainak valódiságába vetett szilárd hitét. Hátha azok nem eredeti csimpánzok? Hiszen nincs odaírva, hogy „o r i g i n a l".

— dalmáth —

Badacsonyi történet

Aki már járt Badacsonyban, az jól tudja, hogy egy hosszú délelőtti séta után milyen fáradt, szomjas lesz az ember Még a felnőtt is, hát még egy 12 éves kisfiú! Molnár Sándor kecskeméti lakos és a kis Molnár gyerek is így jártak, de mindkettőjük szeme felcsillant, amikor a Kisfaludy Ház mellett levő vendéglő kerthelyiségéhez értek. Itt lesz sör is, kristályvíz is, — gondolták és az elősiető felszolgálótól mindjárt rendeltek is a két üdítő italból.

A pincér válasza azonban nagy csalódást keltett: sör nincs és csak akkor adhat vizet, ha legalább félliter bort is rendelnek hozzá. Molnár Sándor hiába magyarázta, hogy a gyerek nem ihat bort és neki sem kell, a felszolgáló mereven megismételte: ásványvizet bor nélkül nem hozhat.

Kis ügy, de nem lehet szó nélkül napirendre térni fölötte. Ennél a rideg visszautasításnál ugyanis nemcsak árukapcsolásról van szó, hanem szívtelenségről is. Egy szomjas gyereknek, még ingyen is kell vizet, vagy akár kristályvizet is adni.

Éjszakai traktor karnevál

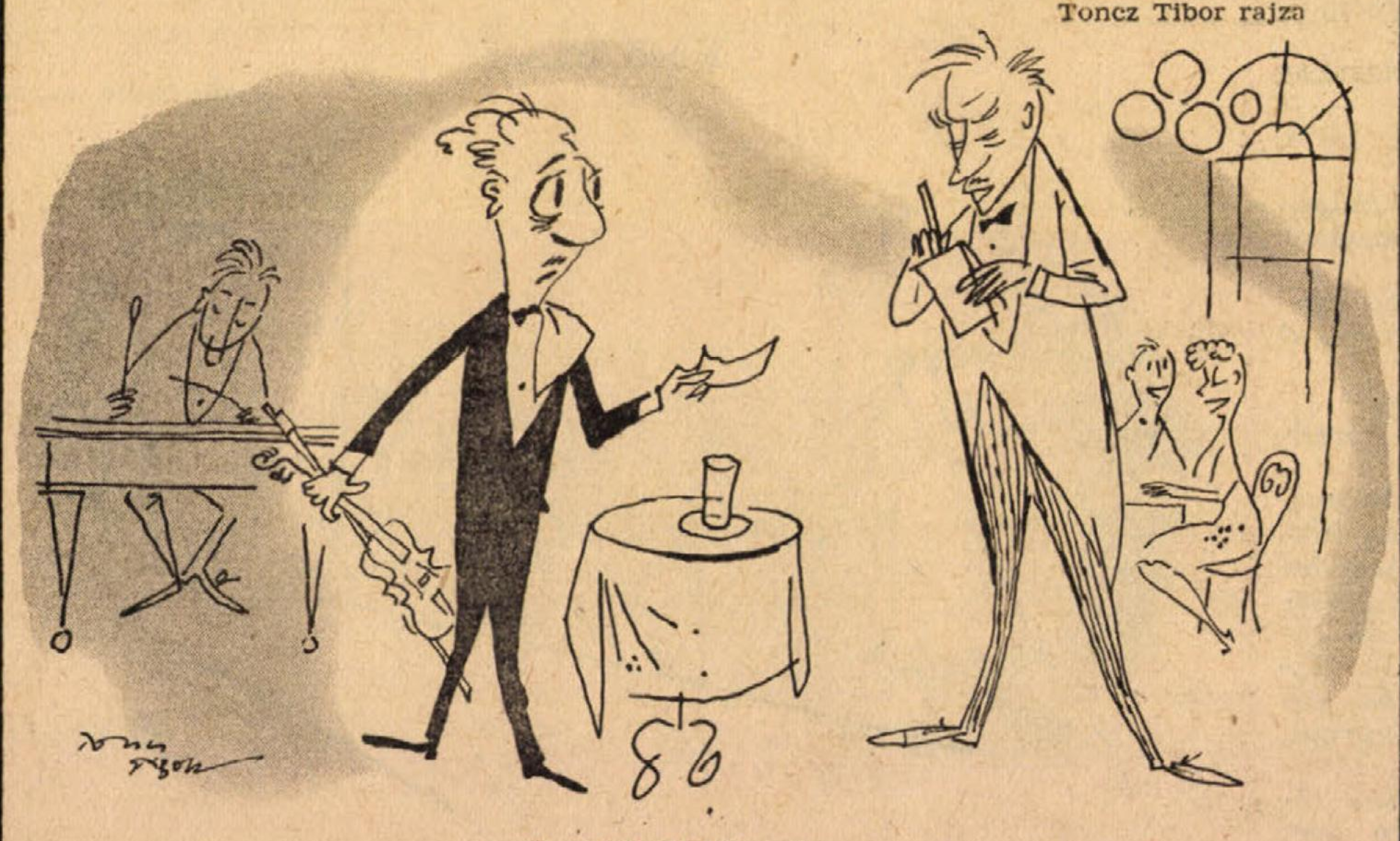
A Déli pályaudvarról érkező vonatok minden éjszaka fülsiketítően sípolnak a Bartók Béla úti vashídtól egészen a Kelenföldi pályaudvarig. Ezen a távon a vonat végig lakóházak között fut. Ugyanezen a környéken a traktorok egész éjjel hordják a tejet a Tejipari Vállalathoz. Amikor egy-egy traktor végigpuffogtatja az utcánkat, még az ablakok is remegnek.

A „Csendesebb Budapestért" mozgalom Bartók Béla úti idegkimerült tagjai nevében:

Nagy Sándor
Bp., XI. Bartók Béla út 112.

Fizet a prímás

Toncz Tibor rajza

— Volt két kisfröccsöm...
— 12,80, plusz zenedíj.

Különös házasságtörés

Sir Peter James Cunliffe Horlick (a továbbiakban Péter) három házasságot kötött eddig. *Harmadik* felesége, Jacqueline most vált el Pétertől, azzal vádolva őt, hogy megcsalta, még pedig nem mással, mint *második* feleségével, Berytával. A különös házasságtörés története a „Daily Express" című angol lapban olvasható, amely részletesen ismerteti Péter házasságait.

Úgy látszik e házasságtörés benső családi vonásai tagadhatatlanok. Mégis csak megkapó dolog, amikor egy férj az egyik feleségével csalja meg a másikat.

Publikum őfelsége

A *Kansas City* című lapban olvastuk az alábbi néhány sort, amely kórház- és színházlátogatók szempontjából egyaránt figyelemre méltó:

„A köhögés gyakran súlyos betegség előjele lehet. Nagyon helytelen ezt a jelenséget elhanyagolni. Sajnos, azok közül, akik köhögésben szenvednek, csak nagyon kevesen keresik fel az orvost. A legtöbben színházba mennek."

Oxigén-vendéglő

Párizsban megnyílt a világ első oxigén-vendéglője. A vendég egyszerűen kér egy adag oxigént (csak szimplát), lefekszik, a lába magasabban van, mint a feje, a kiszolgáló a fejére helyez egy oxigén-álarcot, amely különben tökéletesen olyan, mint egy gázálarc, a különbség az, hogy csövén át a kedves vendég oxigént (magyarul élenyt) szippant be. Tizenöt percig tart az adag elfogyasztása. Utána a vendég farkasétvágyat érez, s három helyett eszik.

Monsieur Roger Grass, a vendéglő tulajdonosa így nyilatkozott:

— Az emberek bizonyára örvendetesnek fogják tartani, hogy a hidrogénbomba korában az oxigénről sem feledkezünk meg.

Nem olvadékony

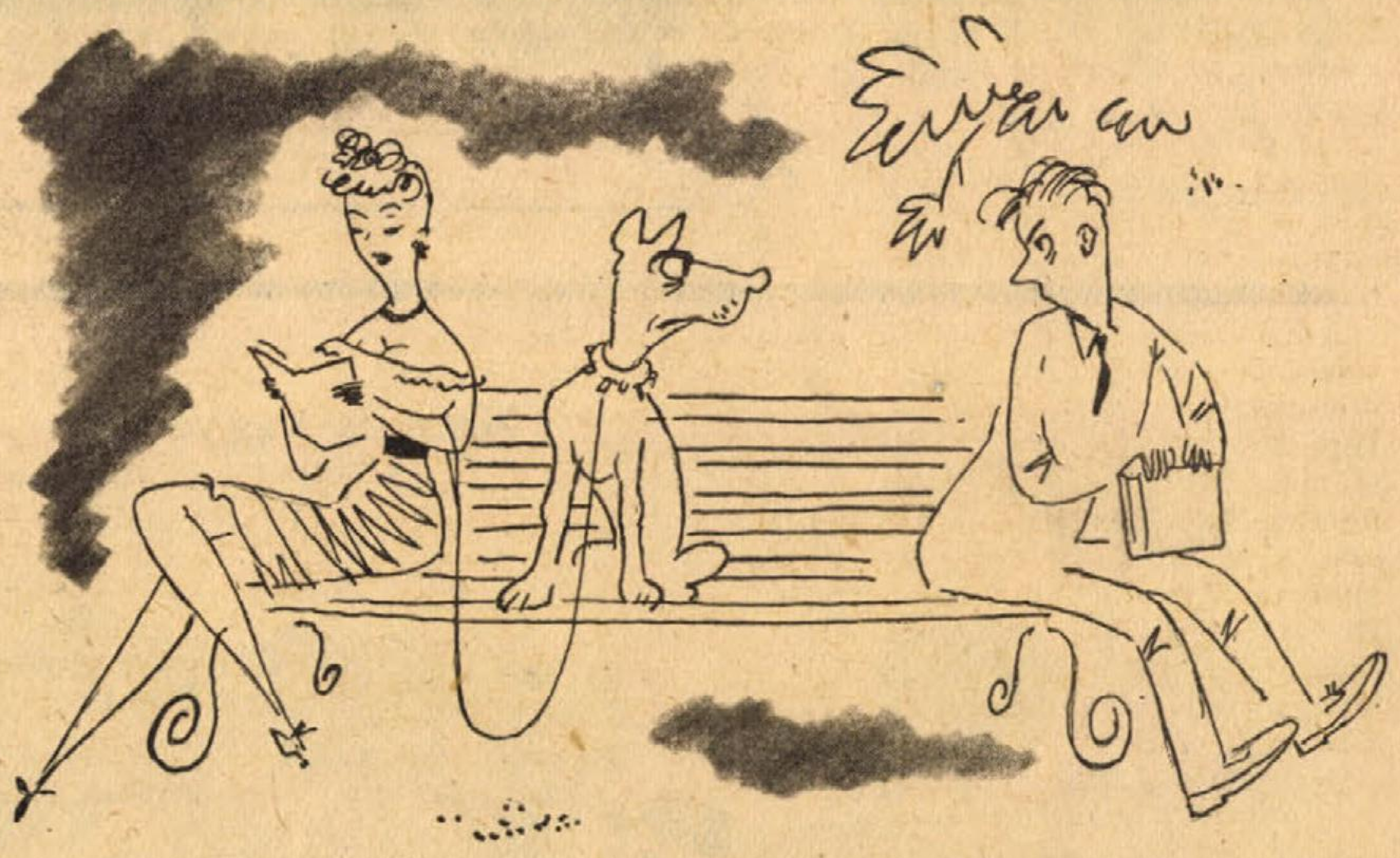
Szür-Szabó József rajza

— Öregem, legyen olyan szíves ezt a két szemet széttörni.

Cerberus

Toncz Tibor rajza

Modern mese

Vasvári Anna rajza

Szerencséd, hogy nem szólítottál öreganyádnak.

Szószerint

Mészáros András rajza

— Reggel csak átfutom a lapokat.

Aki már járt benne, az megérti ezt a rajzot

Szür-Szabó József rajza

Nem is vágyálom

Pusztai Pál rajza

— Majd meglátod, mennyi mindent kihozok ebből a földből.

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.